

SOS mod Racisme

LIGE VÆRDIGHED FOR ALLE

Nyhedsbrev nr. 109

Efterår 2013

ISSN 0909-9026

Karen Margrethe Høskuldsson: Hvad med børnene?

Asylbørn i Danmark
Roma Pride
Hatecrimes

Indholdsfortegnelse

3	Leder
4	For de europæiske romaers værdighed!
5	Hadforbrydelser – omfang og betydning for ofrene og for samfundet
6	Skrivelse fra dr. Best
7	Der er også en anden mulighed end hatespeech
9	FOLKEMØDET 2013
10	Stands tvangsudvisninger til tortur i Iran!
13	Afghanistan – ude af syne, ude af sind?
15	Uledsagede flygtningebørn
16	ASTA OLIVIA NØRGAARD SANVIG NORDENHOF
18	Inhumane regler for humanitær opholdstilladelse
20	Status quo for asylbørn i Danmark?
22	En refleksion over danskheden
23	Meddelelse fra Asylret
24	UNITED konference i Litauen
25	Boganmeldelser
32	EGAM Seminar i Palermo
34	Halalfrikadeller med agurkesalat og nye danske kartofler
35	Arrangementer

SOS mod Racisme

Nørre Allé 7, 2200 København N

e-mail: sos@sosmodracisme.dk

<http://www.sosmodracisme.dk>

<http://www.sosmenneskerettigheder.dk>

Formand: Jette Møller: 4233 1969

Næstformand: Anne Nielsen

Landskontaktperson: Birgitte Olesen

Kasserer: John Ukpo: 4233 1968

Revisor: Leif Christensen

Kontoret er ikke betjent, kontakt os pr. email.

Lokalafdelinger

Randers: Birgitte Olesen, tlf. 8641 0615

København: Formand: Steen Eriksen. Nørre Allé 7, 2200 Kbh. N, tlf.: 4233 1969.

SOS mod Racisme Nyhedsbrev nr. 109

September 2013 ISSN: 0909-9026

Ansvarshavende redaktør: Marianne Olsen

Signerede indlæg dækker ikke nødvendigvis *SOS mod Racismes* holdninger.

Indlæg til næste nummer til: i.m.olsen@outlook.com senest 15. februar 2014.

Indmeldelse

Man kan melde sig ind ved at udfylde og sende indmeldelsesblanketten på hjemmesiden og indsende 50 kr. som introduktionskontingent for det første år via netbank eller girokort. Medlemskabet er gyldigt, når du har betalt kontingent.

Husk at skrive "Nyt medlem" på girokortet, samt navn, adresse og e-mail.

- Hvis du bruger netbank skal girokortet håndteres som indbetalingskort, vælg +1 i type-feltet.
- Du kan også indbetale på netbank som almindelig bankoverførsel til: SOS mod Racisme, registreringsnummer 1551 kononummer 1972200. Husk at skrive e-mail og "Nyt medlem" el. medlemsnr. på.

Kontingent

Introduktionskontingent 1. år	50 kr
Unge under 25 år	50 kr
Ordinært medlemskab	250 kr
Studerende, arbejdsfri, pensionister	150 kr
Lokalforeninger	400 kr
Landsforeninger	1200 kr

Gaver modtages med glæde

Leder

Mens lederen skrives, meddeler radioen at romaer bliver registreret af en person i det svenske politi!

Skændselen taler for sig selv, og *SOS mod racisme* er langt fra at være overflødig desværre. Det er som om intet er sket i den formørkede del af den europæiske hjerne, at ondskenen i sin racistiske, den hæsligste form, florerer alle steder.

Når bladet kommer på gaden, er det i nærheden af den tredje Roma Pride dag den 7. oktober her i landet, den 6. i resten af Europa.

Bladet bringer dette tredje års manifest og Malene Fenger-Grøndahls kronik fra Information om romaers vilkår, som desværre heller ikke i Danmark kan sige sig fri for racistiske fordomme. Derfor bringer vi også citater af den spanske *Roma Unions* næstformand, Juan de Dios Ramírez-Heredia, rundt om i bladet. De er stærke og gode at gå og smage på.

Bladet fejrer samtidig 50-året for Martin Luther Kings tale *I have a dream*, som Ramírez-Heredia citerer flittigt, for den tale udtrykker i virkeligheden alle menneskers drøm, så sandt som racisten er lige så mørk indeni, som enhver minoritet bliver tvunget til at være, indtil ryggen rettes og medborgerskabet bliver krævet med ret og pligt, med kulturer og indsigter.

Derfor er det nødvendigt at forstå, hvori hadforbrydelser adskiller sig fra andre forbrydelser. Bladet bringer vores formands, Jette Møllers artikel, der opklarer disse uhyggelige fænomeners særlige kendetegn.

70-året for hovedparten af de danske jøders redning markerer vi også med anmeldelser af to af de bøger der allerede har været meget omtalt i den øvrige presse.

Under alle disse omvæltninger er det børnene der rammes hårdest. Derfor har vi spurgt - og vil vedblivende spørge de ansvarlige: Hvad med børnene? Det er som om man her i landet med forsæt og omhyggeligt har overvejet, hvordan vores fædreland kan få flest mulige fjender og arbejder på virkeliggørelsen af en stærk fjendehær, der kan ødelægge samfundet, når de arme unger vokser til. Det skriver børnepsykiater Bente Rich om, mens Trine Lohse Røntorp fortæller om hvordan det kan gøres for at fremmedheden kan blive til overskud.

Det samme tema tegner sig med vores aktuelle forhold til Afghanistan og hjemsendelsen af uledsagede børn med to tekster.

Bladet bringer med TAK Asta Olivia Nordenhofs digt:

Jeg vil tale om arbejde...

Det er en særlig fornøjelse at kunne bringe billeder fra Anne Nielsen der viser sin smukke gave fra *Et anstændigt Danmark* i anledning af hendes utrættelige kamp for ligestilling for alle, og fra vores kasserer, John Ukpos 25 års jubilæum på Frederiksberg Tekniske Gymnasium.

Og når der nu er så meget læsestof, kan man gå hen at blive sulten. Derfor er det med munter fornøjelse at vi bringer Anne Niensens opskrift på Halalfrikadeller – ja, og hvis man vil, kan man jo spise kartoffelfrikadeller til. De smager pragtfuldt - og nydelsen kan forhøjes enten med et glas god vin eller te til, efter hvad den enkelte foretrækker.

VELBEKOMME - og god LÆSELYST!

For de europæiske romaers værdighed!

Er der stadig nogen der kan ignorere racismen, der rammer romaer i hele Europa? Den række af forfølgelser, som de er genstand for, kunne forlænges i det uendelige, - som én dyster opremsning -, og få én til at synke hen i fortvivlelse.

I Rumænien er hele romasamfund forvist til kvarterer, der er isoleret fra omverdenen af mure, uden hverken vand eller elektricitet. Det samme sker i Slovakiet, hvor romakvinder bliver steriliseret. I Bulgarien bliver de anbragt i by-ghettoer. I Tjekkiet er de udsat for nynazistiske demonstrationer, som der bliver flere og flere af. I Kroatien kaster man Molotov cocktails efter dem. I Ungarn plager Jobbik dem og overfalder dem, og de tvinges ofte til at søge eksil i udlandet. I Bosnien-Herzegovina, er de hver dag ofre for diskrimination ligesom i Italien, i Moldavien og også i Serbien. I Frankrig bliver opfordringer til had og endda til udslettelse stadig hyppigere, og romaerne bliver ved med at være ofre for stigmatiseringer og udvisninger ligesom under den foregående regering. Tvangsudvisningerne til Kosovo fortsætter fra Tyskland, Danmark, og endda også fra Sverige.

Skønt voldsomheden af forfølgelserne varierer fra land til land, er de overalt af samme natur. Deres stigmatiserende forestillinger stammer fra de samme trivielle fordomme.

For at retfærdiggøre disse forfølgelser gør man i dag vold på hukommelsen. For eksempel i Lety, Tjekkiet, er der bygget en svinefabrik i en tidligere koncentrationslejr fra nazitiden. Man vanærer således mindet om de hen ved 1300 romaer, som var fanget der mellem 1942 og 1943 og hvoraf kun 300 overlevede enten fangelejren eller de videre deportationer.

Reaktionen fra politikerne har ikke været på højde med situationens alvor, i nogle tilfælde er det de politiske institutioner, der har forværret situationen.

Som man kunne vente, har de enkelte landes romastrategier, som blev forelagt EU Kommissionen af medlemsstaterne i slutningen af 2011, ikke givet mulighed for at forbedre den sociale elendighed eller den racemæssige dominans, som romaerne er underlagt: Der er hverken budgetter, planer eller formål i strategierne.

Kommissionen har - af mangel på reel magt, legitimitet og af og til af mangel på vilje - ikke taget nogen af de nødvendige europæiske midler i brug, samtidig med at situationen forværres faretruende for romasamfundene i hele Europa.

Det er på tide at medlemslandene holder op med at vedtage strategier som går ud på at udelukke eller endda forfølge romaer. Og det er på tide, at EU endelig garanterer respekten for fundamentale rettigheder for alle individer, selv med risiko for at komme i

konflikt med medlemsstaterne. For det er Europas fundamentale værdier, der er på spil!

Modsat de politiske institutioner er civilsamfundet fast besluttet på at give hele kontinentet både fremtidshåb og -perspektiver. I de sidste tre år har symbolet på dette engagement været *Roma Pride*. *Roma Pride* er en stor bevægelse for frigørelse bestående af romasamfundenes ledere og organisationer og de øvrige europæiske civilsamfund. De har sammen engageret sig imod racismen med dens forskellige udtryk og for lige værdighed for alle. *Roma Pride* holdes i værdighedens, retfærdighedens og solidaritetens ånd, og den gennemsyrlige civilsamfundenes mange initiativer overalt i Europa.

Den 2. august i år samledes flere hundrede personer i Auschwitz-lejren for at mindes folkemordet på romaerne, Samudaripen. Natten mellem den 2. og 3. august 1944 blev 2500 romaer myrdet. Den dato bør indlemmes som mindededag i den europæiske kalender for at give en mere retfærdig plads til mindet om Samudaripen. Og de nuværende forfølgelser må bekæmpes ved, at man tydeligt viser, hvor de kommer fra.

Efter serier af racistiske mord på romaer i Ungarn, har romaer og civilsamfund forlangt retfærdighed, ikke hævn. Og efter mere end tre års retssager er de skyldige blevet dømt hårdt og retfærdigt. Civilsamfundet har reageret mod de tjekkiske nynazisters gemene provokationer og trusler - i solidaritet og ved at kalde til respekt for loven.

Mens krisen fortsætter med at skærpe det nationalistiske had og angiver de svageste som dem, der har ansvaret for denne krise, som de i virkeligheden er de første ofre for, appellerer vi til alle enkeltpersoner om at udtrykke deres ønske om at leve sammen i Europa med deres kulturforskelle, forskellige sprog og identiteter, og at lade solidariteten leve på tværs af grænser.

Søndag den 6. oktober mødes vi på samme tid i hen ved 15 europæiske lande, fra Paris til Kiev, fra Oslo til Istanbul, i Prag, Bukarest, ja, også i Budapest til Roma Pride. Vi er fast besluttet på at vise, hvorfor og hvordan vi vil leve sammen i et sandt demokratisk Europa, når vi til sidst er befriet for racisme og nationalisme.

I Danmark afholdes Roma Pride med et filmarrangement og debat d. 7. oktober kl. 19 i Verdenskulturcentret, København N.

Manifestet er underskrevet af Ngo'er fra 30 europæiske lande og Tyrkiet.

*Se underskrifterne på hjemmesiden.
(Oversat af Marianne Olsen og Anne Nielsen)*

Hadforbrydelser – omfang og betydning for ofrene og for samfundet

af Jette Møller formand for *SOS mod racisme*

Den værste form for diskrimination i Danmark er hate crimes. Men kun en brøkdel af de hadforbrydelser, der begås her i landet, bliver nogensinde registreret. Dels fordi de tit ikke bliver anmeldt, dels fordi politiet registrerer dem som almindelige forbrydelser eller afviser dem. Danmark har forpligtet sig internationalt til at gøre en særlig indsats for at bekæmpe hadforbrydelser, men vi har ikke engang lært at registrere dem og endnu mindre at retsforfølge dem.

Ifølge dansk lov er det en skærpende omstændighed, hvis en forbrydelse "har baggrund i andres etniske oprindelse, tro, seksuelle orientering eller lignende" (Straffelovens § 81 nr. 6). I 2008 konkluderede Justitsministeriet i en undersøgelse, at omregnet til landsbasis havde omkring 12.000 danskere oplevelsen af at have været udsat for en forbrydelse, der bundede i deres etniske baggrund eller seksuelle orientering. Cirka halvdelen havde anmeldt det til politiet. PET registrerede imidlertid kun 113 anmeldelser af racistiske og religiøse forbrydelser det år. Da man i 2009 første gang registrerede andre hadforbrydelser end religiøse og racistiske, blev der kun registreret 17 forbrydelser, der vedrørte ofrets seksuelle orientering.

Til sammenligning blev der i Sverige registreret 5895 hadforbrydelser i 2008, altså over 50 gange så mange som i Danmark. Danske domstole anvendte kun Straffelovens § 81 nr. 6 i otte domme og afviste den i to sager i 2007 - det eneste år, hvor domstolene er blevet bedt om at indberette sager af denne type.

Institut for Menneskerettigheders udredning fra 2011 viser, at ressourcerne til efterforskning af voldsforbrydelser er utilstrækkelige efter politireformen, politikorpsets kendskab til Straffelovens § 81 er mangelfuldt, og en del betjente mangler indfølelse i forhold til de pågældende minoritetsgrupper. Det kan desuden for nogle betjente være svært at spørge ind til fx anmelderens seksuelle orientering. Endelig kan det være vanskeligt at bevise, at der rent faktisk ligger et hadmotiv bag

en forbrydelse. I fx Storbritannien registreres og efterforskes en anmeldelse automatisk som hate crime, hvis offeret opfatter forbrydelsen sådan.

Alt for ofte afvises åbenlyst racistiske eller homofobiske motiver af myndighederne – og forbigås i medierne. I et tilfælde kørte en mand en somalisk dreng over to gange, da han sammen med andre drenge havde forsøgt at stjæle en børne-motorcrosser. Drengen døde, men hverken politiet eller medierne behandlede sagen som en hadforbrydelse, selv om omstændighederne pegede i den retning. Avisbuddet Deniz Özgür Uzun blev kaldt "Perkersvin" og helt umotiveret overfaldet og såret dødeligt med en trækølle. Alligevel var både politi og medier hurtige til at konkludere, at der ikke var tale om en hadforbrydelse. Også PET afviste at registrere sagen som en hadforbrydelse, hvilket DRC (Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination) har indklaget for Den europæiske Menneskerettighedsdomstol på drengens mors vegne.

Men gør motivet til en forbrydelse virkelig nogen forskel? Gør det da mere ondt på offeret, hvis det er en hadforbrydelse? Ja, det gør det rent faktisk. For hadforbrydelser signalerer, at forbryderen er overbevist om, at der er noget grundlæggende galt med offeret - ikke som person og ikke på grund af den konkrete situation, men simpelthen fordi han/hun tilhører – eller antages at tilhøre – en bestemt gruppe, som er så afskyelig, at det berettiger til den pågældende forbrydelse.

Som offer har man ikke nogen mulighed for at undgå den slags forbrydelser ved at ændre adfærd, for det handler ikke om, hvad man gør, men hvad man er. Mange ofre lever i frygt for en gentagelse, og undersøgelser viser, at deres negative følelser er stærkere og varer længere end hos ofre for lignende forbrydelser uden hadmotiv. Hvis de så oven i købet møder ligegyldighed fra de myndigheder, der behandler sagen, forstærkes traumatiseringen. Nogle ofre for hadforbrydelser udvikler symptomer, der minder om posttraumatisk stressyndrom.

Hvis myndighederne konkluderer, at det bare er en almindelig forbrydelse ligesom alle andre af denne type, signalerer de, at der ikke er noget specielt urimeligt ved det, offeret er blevet udsat for. Det udsender et signal om, at man frit kan begå den slags forbrydelser, og det underminerer minoriteternes tillid til politiet og til systemet og giver indtryk af, at den pågældende minoritet betragtes som mindre værd.

Derfor er hadforbrydelser nedbrydende for fællesskabet og vores samfunds sammenhængskraft, og det er af afgørende betydning, at både myndighederne og medierne tager dem alvorligt. Og at vi som borgere i et demokratisk samfund er med til at presse på for at få hadforbrydelser højere på dagsordenen. Men kimen til hadforbrydelser ligger i hate speech. Vi har for længst måttet erkende, at bl.a. Dansk Folkeparti har haft stor indflydelse på den offentlige meningsdannelse her i landet, og grænsen for, hvad der opfattes som hate speech, skubbes til stadighed i ytringsfrihedens ukrænkelige navn. Det er derfor også vores opgave hele tiden at trække i den modsatte retning som anstændige borgere i det multikulturelle regnbuesamfund, som er det nye Danmark.

Se også:

www.stophadforbrydelser.dk
www.sigfranu.dk

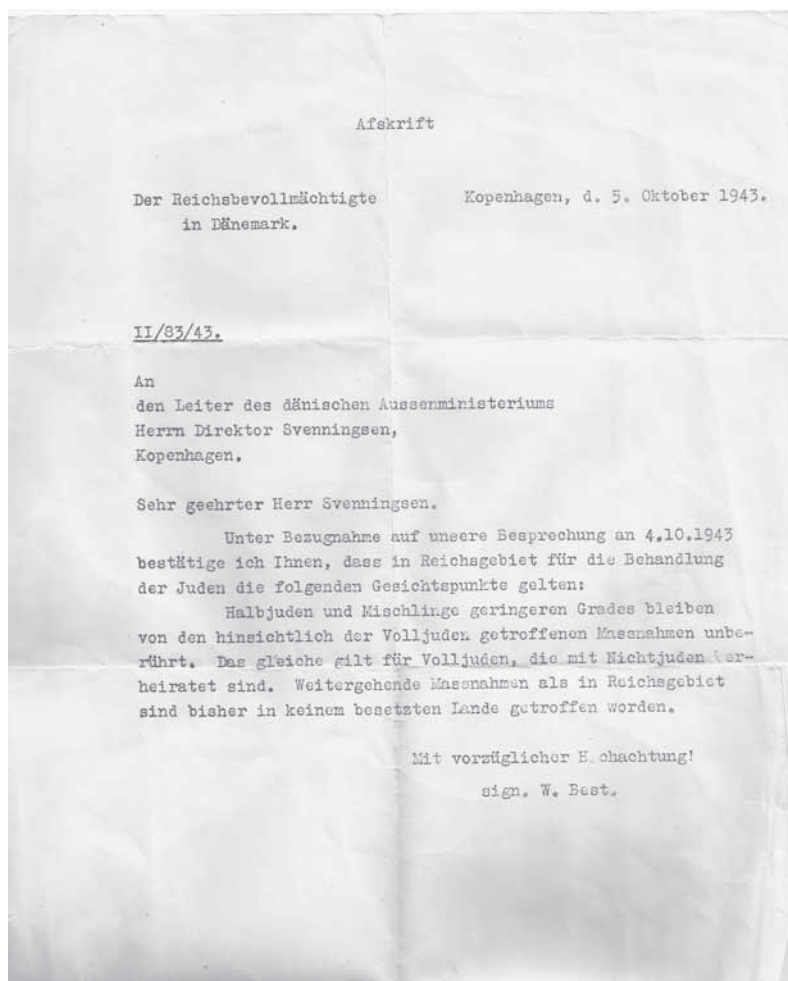
Referencer:

Institut for Menneskerettigheder (2011):
Hadforbrydelser i Danmark – vejen til en effektiv beskyttelse

Dokumentations- og Rådgivningscenteret om
Racediskrimination (2012): Diskrimination og
Hadforbrydelser

OSCE/ODHR (2009): Preventing and Responding to
Hate Crimes
Kristeligt Dagblad (18.8.2010): Danskerne
tøver med at anmelde hadforbrydelser
TV2 Østjylland (5.5.2009): Politi: Ikke racisme bag
trafikdrab

Den ny formand Jette Møller holdt tale på
Christiansborgs Slotsplads 4 år efter kulminationen på
folkedrabet på civile tamiler i Sri Lanka (12.04.2013)

Den Rigsbefuldmægtigede i Danmark
København, d. 5. oktober 1943

II/83/43

Til lederen af Det Danske
Udenrigsministerium
Hr. Direktør Svenningsen
København

Ærede Hr. Svenningsen,

Med henvisning til vores samtale d.
4.10 1943 bekræfter jeg overfor Dem,
at følgende forholdsregler gælder for
behandlingen af jøderne indenfor Rigets
område:

Halvjøder og blandingsjøder af ringere
grad bliver ikke berørt af de forholdsregler,
der tages med henblik på fuldjøder. Det
samme gælder for fuldjøder, der er gift
med ikke-jøder. Yderligere forholdsregler
end dem der gælder indenfor Riget er ikke
blevet iværksat i noget besat land.

Med fortræffelig højjagtelse

Underskrevet Werner Best

(oversat af Ann-Claire Olsen)

Der er også en anden mulighed end *hatespeech*

Malene Fenger-Grøndahl:

»For mig er det største problem, at der tit kommer pæne mennesker hen og spørger, hvorfor vi dog giver mad til sigøjnerne. Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige. For fordommene og antipatien mod romaer er så voldsom.« Bemærkningen faldt, da jeg for nylig holdt oplæg for en gruppe frivillige hos *Projekt Udenfor*, der deler mad ud til hjemløse i København. Blandt de frivillige var der et ønske om at få viden om de hjemløse romaers baggrund, bl.a. for at kunne tackle de vanskeligheder der af og til opstår, når nogle af romaerne ikke overholder den uformelle køkultur eller tager mere tøj og mad, end de selv har brug for. De praktiske problemer overskygges imidlertid af et andet og større problem: den udbredte antipati og de voldsomme negative fordomme mod romaerne blandt almindelige 'pæne borgere'.

Antipatien er gentagne gange dokumenteret, senest i en Megafon-undersøgelse på initiativ af *Politiken* sidste år. Også en række grove og diskriminerende udtalelser fra gæster på Roskilde Festival de senere år, rettet mod flaskesamlende romaer, har vist, hvad der gemmer sig under den tynde fernis af tolerance og politisk korrekthed. »De bliver behandlet som lort, men de kommer også kun herved for at stjæle og for at tage andres pant,« som en ung mandlig festivalgænger udtalte i 2010.

Og det bliver ikke ved de hårde ord. Tidligere i august blev en gruppe østeuropæere ifølge *Ekstra Bladet* angrebet af et tæskehold på fire-fem personer uden for en varmestue på Christianshavn. Ifølge et vidne gik gerningsmændene efter 'sigøjnere'.

Voldelige babytyve

Når hadet til romaerne tager til, hænger det formodentligt både sammen med den barske retorik

på udlændinge- og asylområdet de seneste årtier og med lignende tendenser i det øvrige Europa. De europæiske politikere fralægger sig typisk ansvaret og undskylder overgrebene med romaernes problematiske adfærd og kultur. I juni 2009 blev en romalejr med omkring 100 rumænske romaer på Sicilien angrebet og brændt ned. Medierne citerede efterfølgende indenrigsminister Roberto Maroni for denne udtalelse:

»Når det kommer til årvågne angreb på indvandrere, ja, så er det, hvad der sker, når sigøjnere stjæler babyer, eller når rumænere begår seksuelle overgreb.«

Politikere som Maroni lægger romaerne for had og indikerer, at de ikke har samme rettigheder som andre borgere. Samtidig er det karakteristisk, at hadforbrydelser mod romaer sjældent efterforskes grundigt og stort set aldrig fører til domfældelse. I en del tilfælde har der været rapporter om, at politiet har set passivt til eller ligefrem opildnet til had mod romaer.

I Tjekkiet og Ungarn har højreekstreme grupper organiseret marcher gennem roma-kvarterer, hvor de har truet indbyggerne og opfordret folk i nærliggende kvarterer til at tage hårde midler i brug for at komme 'roma-problemet' til livs. I Slovakiet var 'sigøjnerkriminalitet' et tema i valgkampen op til parlamentsvalget i marts 2012. Det Slovakiske Nationalparti satte store plakater op med slogans som »Lad os ikke føde på dem, som ikke vil arbejde« og »Hvor lang tid skal vi miste penge på romaerne?«

Hårde danske politikere

Selv om danske politikere næppe direkte er inspireret af italienske, ungarske og slovakiske politikere, lægger de sig uhyggeligt tæt op ad samme logik og retorik. Se blot her, hvad Socialdemokraternes integrationsordfører, Trine Bramsen, udtalte i slutningen af juni i år: »Det er et kæmpestort problem, når man kan se, at rumænere ligger og overnatter i parker, i baghaver og på folks både. Jeg møder københavnere, som oplever store problemer med deres gårde, som er invaderet af rumænere.«

Integrationsordføreren så det som sin opgave at hjælpe de danske borgere og opfordrede politiet til at sætte maksimalt ind over for rumænerne:

»Det handler i høj grad om at stresser rumænerne, så de ikke får et indtryk af, at de bare kan komme og

bruge Danmark som campingplads. Så de skal vækkes om natten og fjernes. Og de mange, der sidder og tigger eller spiller musik ved vores supermarkeder – som nærmest er blevet fast inventar – de skal straffes,« udtalte Bramsen. Hun afviste samtidig, at private herberger og hjemløsehjem skulle stille mad og overnatning til rådighed og understregede, at EU's regler om fri bevægelighed er møntet på arbejde, ikke kriminalitet.

»Man kan bede dem om at rejse hjem til deres land igen. Og hvis det ikke bliver efterlevet, kan man i værste konsekvens sætte dem i fængsel. Det handler i høj grad om at signalere, at de ikke skal være her.«

Integrationsordføreren var snublende tæt på at udpege alle rumænere (af mange opfattet som romaer) som kriminelle og uønskede i Danmark.

Marginaliserede og udsatte

Romaerne udgør EU's og Europas mest marginaliserede og udsatte minoritet. Så det er ikke overraskende, at der er relativt mange romaer blandt de migranter, der kommer til Danmark i disse år. Men i stedet for at forholde sig til den social- og integrationspolitiske udfordring udpeger den socialdemokratiske integrationsordfører romaer og rumænere som potentielt kriminelle, der bør sendes hjem og/eller straffes. Dermed lægger hun sig i kølvandet på daværende velfærdsminister Karen Jespersen (V), der i 2007 slog fast, at Danmark ikke skulle være »Europas varmestue«, og at herberger og væresteder ikke kunne få tilskud til at huse udenlandske hjemløse. Selv om det formodentlig vil falde mange for brystet, finder jeg det relevant at pege på en vis lighed mellem integrationsordføreren logik og den logik, der kom til udtryk i en kommentar i den ungarske avis Magyar Hírlap den 5. januar i år: »En betragtelig andel af sigøjnerne er ikke i stand til sameksistens, ikke i stand til at leve blandt mennesker. Disse folk er dyr og opfører sig som dyr [...] Hvis han [sigøjneren] møder modstand, dræber han [...] Han vil have, hvad han ser. Hvis han ikke får det, tager han det, og han slår ihjel [...] Fra hans dyrekranium høres kun uarticulerede lyde, og det eneste, han forstår, er fysisk magt [...] Disse dyr burde ikke eksistere. Aldrig. Dette problem må løses omgående og på enhver tænkelig måde.« Indlægget var forfattet af journalisten Zsolt Bayer, der er medstifter af Ungarns regerende centrumhøjre-parti Fidesz og nær ven af dets leder, ministerpræsident Viktor Orbán.

Blødsødenhed, tak

Historien har vist os, at stigmatisering og mistænkeliggørelse af hele grupper af mennesker kan være første skridt på vejen mod en bred folkelig accept af, at disse grupper ikke blot diskrimineres,

men også udsættes for vold og drab. Derfor er der grund til bekymring over, at danske politikere taler for en hård og kompromisløs indsats over for de 'uønskede' migranter. I forbindelse med udvisningen af 23 rumænske romaer fra Danmark i juli 2010 udtalte daværende justitsminister Lars Barfoed (K) bl.a.: »Det er fuldstændig uacceptabelt, at vi har folk, som åbenlyst opholder sig ulovligt i Danmark for at begå kriminalitet. [...] Der vil komme en række politiaktioner, og der skal ikke være nogen blødsødenhed.«

Jeg mener, at lidt blødsødenhed er på sin plads. Den er uden tvivl at foretrække som alternativ til en retorik, der nærmer sig ansvarsløs populisme og hadetale.

Kronik fra Information den 23. august 2013.

Malene Fenger-Grøndahl er journalist og forfatter og en af en række bidragydere til en antologi, der udkommer i dag: Rune Engelbreth Larsen, Jens Lohmann og Klaus Slavensky (red.): 'Hate speech. Fra hadetale til hadesyn'. Informations Forlag

Martin Luther King: Intet i verden er farligere end oprigtig uvidenhed og samvittighedsfuld stupiditet.

FOLKEMØDET 2013

Da *SOS mod racisme* deltog i Folkemødet i Allinge i år, fik vi igen lov til at bruge næstformand Anne Niensens søsters hyggelige ødegård som vores base. På Folkemødet i 2012 havde vi nok taget munden for fuld med lidt for mange arrangementer. Den fejl gentog vi ikke, da vi deltog i Folkemødet i år.

SOS mod racisme havde fået lov til at være i fredsinstitut.dk's telt og havde til gengæld doneret en sum til foreningen. Tue Magnussen åbnede 'Fredshøjskolen', som oplæggene blev kaldt under én hat, med et oplæg om "Konfliktløsning eller krigsaktivisme" (dog ikke for SOS, men for Rådet for International Konfliktløsning)

Vi andre fra *SOS* havde aftalt, at Jette skulle holde et oplæg om hadforbrydelser, Steen skulle tale om menneskerettigheder i den danske lovgivning, og Birgitte skulle præsentere vores spritnye Minileksikon 2013 med fakta om flygtninge og indvandrere. Det havde vi forestillet os skulle foregå på forskellige tidspunkter i løbet af Folkemødet. Det havde fredsinstitut.dk imidlertid ikke. Vi fik kun tre kvarter tilsammen, idet vi skulle dele et 1½ times modul med kunstneren Jens Galschiøt, der kom til Bornholm med sit flygtningeskib *Anton*.

Da vi så skulle på, blev vores fælles taletid pludselig reduceret til en halv time. Det var ikke nemt at skære ned på sit oplæg uden varsel, men det gik nu udmærket, og vi fik fordelene af de mange tilhørere, der var kommet pga. Jens Galschiøt.

Alle vi arrangører skiftedes til at være til stede i fredsteltet, og det gav os lejlighed til at få talt med dem, der kom på strejffvisit, og vi fik uddelt minileksikon og brochurer til mennesker, vi mødte. Og dem var der rigtig mange af, for det anslås, at 60.000 var med i Folkemødet 2013.

En stor del af tiden kunne vi også vandre ud i det myldrende område og høre andres oplæg og diskussioner. Der var nok at vælge imellem, og i et af de mange telte mødtes f.eks. Johanne Schmidt-Nielsen med *Michala Bendixen fra Refugees Welcome* til en samtale om det næsten glemte begreb 'Humanitær opholdstilladelse' (billedet).

Vi kunne med tilfredshed konstatere, at asyldebatten var på programmet mange steder. Der er lang vej endnu, før Danmark kan siges at føre en anstændig politik på det område. Men budskabet var klart, og man kan kun håbe, politikerne gav sig tid til at lytte.

Michala Bendixen fra Refugees Welcome og Johanne Schmidt-Nielsen

SOS mod Racisme-holdet med Steen Eriksen, Jette Møller, Birgitte Olesen og Tue Magnussen

Jens Galschiøt fortalte om sin kamp mod racismen gennem kunsten

Stands tvangsudvisninger til tortur i Iran!

Af: Sonja Ek og Anne Nielsen

Sonja Ek er ven med 'Youssef'. Anne Nielsen er næstformand i SOS mod Racisme. Youssefs navn er ændret, ligesom detaljer er udeladt af hensyn til hans og familiens sikkerhed.

I 2009 lærte den ene af os, Sonja Ek, en 19-årig iransk mand, Youssef, at kende.

Han var flygtet til Danmark fra Iran. I det sidste skoleår inden han ville søge optagelse på et universitet, blev han involveret i politisk arbejde for Det Kurdisk Demokratiske Parti Iran, KDPI. Han havde et par gange med held gennemført uddeling og opsætning af løbesedler. Men tredje gang gik det galt, og han blev opdaget.

En ven nåede lige at advare Youssef, der måtte flygte hurtigt. Han holdt sig skjult, indtil hans bror og far i hast havde skaffet midler til, at han kunne starte flugten via Tyrkiet.

Han kunne ikke komme til at sige ordentligt farvel til sin familie, for mens han endnu skjulte sig i Iran, havde myndighederne ransaget familiens hus og truet familien og pålagt dem at angive Youssef, når de så ham igen.

Youssefs mål var at flygte til Sverige, hvor familien har nogle fjerne slægtninge. Han nåede desværre ikke frem, men måtte søge asyl i Danmark.

I dag har familien fortsat problemer, ikke kun, fordi de er kurdere og sunnimuslimer, men også pga. Youssefs uddeling af løbesedler og flugt. Youssef formoder, at deres hjem fortsat overvåges. Youssef har forladt alt og kan ikke vende tilbage til Iran.

Youssef får sin sag for i Udlændingesservice i 2009 og får afslag. Ved interviewet med Youssef deltager en tolk og sagsbehandleren fra Udlændingesservice, og det optages ikke på bånd. Tolken taler ikke samme sprog som Youssef, men en noget anderledes 'dialekt'. Youssef underskriver umiddelbart efter forhøret papirer på dansk, papirerne oversættes mundtligt

af tolken. Først senere, ved behandlingen i nævnet, finder Youssef ud af, at der faktisk står noget i referatet, som han aldrig har sagt.

Senere i 2009 kommer sagen for i Flygtningenævnet, der på det tidspunkt består af tre personer, hvoraf den ene er fra Integrationsministeriet, som dengang var resortministerium for Udlændingesservice.

Her bliver anmodningen om asyl afslået – blandt andet er tolkefejlen et problem, og nævnet tror ikke på Youssef, når han fortæller, at han konkret og individuelt vil være i fare for forfølgelse, hvis han vender tilbage. Youssef har forinden forsøgt at få dokumentation fra KDPI for, at han har været involveret i deres kamp for demokrati og bedre forhold i Iran, at han er modstander af præstestyret og i fare for individuel forfølgelse – det sidste er nu forværret efter flugt og ophold i et vestligt land.

Da han ikke tør foretage sig ret meget af hensyn til sin families sikkerhed i Iran, er dokumentationen fra KDPI hans eneste mulighed for at bevise det. Men KDPI vil foretage egne undersøgelser om Youssef, inden man udsteder dokumentation, så han har ikke nået at få den, da sagen kommer for i Flygtningenævnet.

I 2010 får han en attest fra KDPI og anmoder derefter om genoptagelse af sin sag i Flygtningenævnet.

I maj 2012 oplyser nævnet, at det fremsendte dokument bekræfter de oplysninger, han har afgivet, og der henvises til en lignende sag, der er afgjort med opholdstilladelse.

I september 2012 – efter halvandet års ventetid, og kun tre måneder inden udvidelsen af nævnet træder i kraft per 1. januar 2013 – får Youssef et brev med afslag på genoptagelse af sagen. Nævnet finder ikke, at den fremsendte attest fra KDPI giver væsentlige nye oplysninger til sagen og vil derfor ikke genoptage sagen. Afgørelsen kan ikke ankes.

Dette er en enkelt sag om en iraner, der nu på femte år lever med en afgørelse om udvisning til et land, der krænker menneskerettigheder, og som fængsler, torturerer og henretter endog ganske unge mennesker på grund af politisk aktivitet og også gør det for at skræmme befolkningen fra oprør.

Vi ved, at mange asylansøgere er blevet psykisk syge af at sidde i lejrene i årevis, og at de presses yderligere af de motivationsfremmende foranstaltninger

Youssef bliver ikke i Danmark for at 'sidde sig til ophold' – han kan ikke vende tilbage til Iran og sin

familie, selv om Flygtningenævnet har fundet, at han vil kunne det. Han har ikke noget valg, han frygter for fængsel, tortur og evt. henrettelse i Iran.

Youssef lever nu i et limbo i Danmark. Han har ikke ret til at være her, men han kan ikke tage hjem til Iran, hvor han vil blive forfulgt, og han kan risikere at blive tvangsudvist. Han må ikke arbejde eller uddanne sig. Han konfronteres igen og igen med kravet om at skrive under på, at han frivilligt vil udrejse af Danmark, men det tør han ikke.

Youssef var en del af det oprør, der kulminerede i 2009, men blev slået ned med hård hånd. I Iran tillader man ikke oprør mod regimet, hverken dengang eller nu. Som danskere har vi svært ved at forstå, at det at uddele løbesedler kan have så store og livsfarlige konsekvenser. Men med kendskab til Youssef har vi fået en anden indsigt i Iran.

Artikel 3 i FN's konvention mod tortur lyder:

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ('refoulerer') eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Danmark har underskrevet konventionen mod tortur, alligevel overtræder vi forbuddet mod refoulement. For nogle måneder siden har Danmark tvangshjemsendt en iraner uden pas.

På et spørgsmål om sagen stillet af Enhedslistens udlændingeordfører svarede justitsministeren: »På baggrund af erfaringer fra andre lande valgte Rigspolitiet i den konkrete sag at præsentere udlændingen for indrejsemyndighederne i lufthavnen i Teheran med henblik på at opnå en indrejsetilladelse til den pågældende. I forbindelse med præsentationen foreviste det ledsagende politipersonale forskellige identitetspapirer vedrørende den pågældende.

Efter præsentationen accepterede de iranske myndigheder udlændingens indrejse i Iran«. Danmark har altså med magt direkte overladt en iraner til de iranske indrejsemyndigheder! Det øger i sig selv risikoen for afhøringer, formentlig med brug af tortur!

Vi har tidligere tvangshjemsendt flere iranere, der er blevet hårdt tortureret. Bl.a. i 1999 den 18-årige dreng Ashkan, som fik afslag på asyl, selv om han i Iran havde været kortvarigt anholdt og tortureret.

Han havde forsøgt at flygte fra fængslet i Sandholmlejren og forsøgt selvmord ved at skære sig i begge håndled i Kastrup Lufthavn for at undgå tortur i Iran. Trods det at lægerne på skadestuen havde aftalt, at han skulle undersøges på en psykiatrisk afdeling efter selvmordsforsøget, blev han straks efter kørt tilbage til lufthavnen, sat på et fly ledsaget af danske betjente, hvor han blev efterladt i lufthavnen i Teheran – til myndighederne.

Kort efter ankomsten blev han fængslet og udsat for ekstrem grusom og langvarig tortur. Bl.a. blev han hængt op i håndjern i et træ, hængt op i en snurrende vifte i mange timer i træk og fik oversvømmet sin celle i flere timer ad gangen.

I fængslet forsøgte han også selvmord og blev en lang periode efterladt nøgen i cellen! Efter ca. to år fandt hans mormor ud af, hvor han var, og fik ham løskøbt mod kaution. Hans mor og søster, som også stod til tvangsudvisning, havde da fået opholdstilladelse i Danmark, fordi Ashkan var forsvundet i Iran.

Et halvt år efter løsladelsen flygtede han til Grækenland, hvor en dansk tv-journalist fandt ham i en interneringslejr på Rhodos. Efter en dokumentarudsendelse i tv blev Flygtningenævnet anmodet om genoptagelse af sagen, og i 2003 kom han endelig til sin familie i Danmark og fik senere asyl.

RCT opfordrede på baggrund af sagen udlændingemyndighederne til at gennemgå procedurer og rutiner for at forhindre lignende tilfælde i fremtiden. Efter en så ulykkelig sag, som varigt har skadet en ung mand, skulle man tro, at Danmark fremefter ville gøre alt for at undgå gentagelser.

Men siden er flere blevet udvist til tortur og forfølgelse fra Danmark: til Syrien, DR Congo, Irak og også Iran!

Vi ved, at forfølgelsen i Iran er skærpet, siden den grønne demokratibevægelse opstod og blev kvast i 2009. At de, der deltog, selv med små ting som at gå i demonstration, dele løbesedler ud etc., blev straffet strengt: Nogle blev slået ihjel, andre fængslet og tortureret. Vi ved fra det iranske styre selv, at afviste asylansøgere, som tvangsudsendes til Iran, bliver tilbageholdt og afhørt.

FREEDOM from Torture har netop udgivet en rapport om tortur i Iran, hvor de har undersøgt og interviewet 50 personer, som blev tortureret i 2009 og derefter, og Amnesty International har i 2012 udgivet en rapport om tortur i Iran.

Disse to rapporter dokumenterer »et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af

menneskerettighederne i Iran«.

Fra Amnesty rapport (egen oversættelse):

»Afviste asylansøgere risikerer også at blive arresteret, hvis de vender tilbage til Iran, især hvis de tvangshjemsendes, og myndighederne får at vide, de har søgt asyl (...).

17. februar 2011 skrev en tidligere dommer ved en højere ret en artikel i et iransk regeringsejet dagblad. I det den henviste til den eksisterende lovgivning, hvorefter de iranske justitsmyndigheder kan sigte iranere for mistanke om lovovertrædelser begået uden for Iran, konkluderede artiklen, at afviste asylansøgere kunne blive sigtet for at have erklæret, at de var forfulgt, uden at de havde kunnet bevise det (...).

En rapport fra en Sweizisk flygtningeorganisation citerer en anonym dommer for at sige:

»Asylansøgere bliver afhørt, når de vender tilbage, mht. om de har været politiske aktivister i Iran eller i udlandet. Hvis de har forsøgt at propagandere mod Iran, er de skyldige og tilbageholdes, indtil en dommer dømmes dem. I disse år har mange mennesker prøvet at ødelægge Irans ry, og det må stoppes.

Sådanne folk hjælper oppositionsgrupperne, og de er fuldt skyldige. Derfor vil tilbagevendte blive tilbageholdt nogle få dage, indtil politiet er klar over, at de ikke har været involveret i politisk aktivitet.

Hvis politiet kan bevise, at personen ikke var aktiv og ikke har gjort eller sagt noget, der kan skade Den Islamiske Republiks rygte, bliver de løsladt. Hvis personen enten var politisk aktiv i Iran, før han udrejste, eller har været aktiv i udlandet, skal han for en dommer og have en straf, der svarer til hans aktiviteter«.

Norge tvangsudsendte en 19-årig afvist kurdisk asylansøger til Iran i februar 2011. I afslaget på asylansøgningen stod: »Vi har ingen grund til at tro, at han ved tilbagevenden til Iran vil blive udsat for forfølgelse, mishandling eller fængsling«. Asylansøgeren blev fængslet ved ankomsten og overført til Evin-fængslet, som er berøgt for tortur af politiske fanger.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i 2010 og 2012, at tilbagesendelse af bestemte asylansøgere fra Sverige til Iran ville udgøre en overtrædelse af artikel 3 i den europæiske menneskerettighedskonvention. Man henviste blandt andet til, at ulovlig udrejse af Iran kan medføre, at iranere, der vender hjem, risikerer at blive afhørt og tilbageholdt ved ankomsten til Iran.

Efter ånden og ordlyden i flygtningekonventionen og den danske udlændingelov burde politiske oprørere anerkendes som flygtninge og få konventionsstatus, eller i det mindste beskyttelsesstatus, i Danmark.

Vi kan ikke lovligt sende dem tilbage til Iran, fordi det strider mod konventionen mod tortur, flygtningekonventionen og den europæiske menneskerettighedskonvention! Alligevel har Danmark nylig forhandlet med de iranske myndigheder om tilbagesendelse af iranske asylansøgere – selv om vi ved, at de vil være i høj risiko for tortur og forfølgelse i Iran!

Vi har i årevis udsat afviste asylansøgere for 'motivationsfremmende foranstaltninger' for at få dem til at rejse hjem: jævnlige fremmøder hos politiet, overflytning til udsendelsescentre, inddragelse af lommepenge, så der kun er kostpenge eller kantineordning; i sidste ende evt. fængsling i op til halvandet år.

De er bibeholdt, men skal målrettes efter de nye lovændringer, og hvis man ikke medvirker frivilligt til egen hjemsendelse, vil der fortsat ikke være mulighed for at søge bolig eller arbejde uden for asylcentrene. Vi ved, at mange asylansøgere er blevet psykisk syge af at sidde i lejrene i årevis, og at de presses yderligere af de motivationsfremmende foranstaltninger.

Vi havde forventet, at en S-R-SF-regering ville afholde sig fra at krænke menneskerettighederne! Og at de ville løse problemet med de asylansøgere, som har siddet i årevis i lejrene – ikke med tvangshjemsendelse til tortur, men ved at give dem, som risikerer det, beskyttelsesstatus eller asyl.

Vi bliver selv umenneskelige, når vi udviser vore medmennesker til tortur!

Freedom for Torture: "We will make you regret everything" - Torture in Iran since the 2009 elections, March 2013 <http://www.refworld.org/docid/514088902.html>

Amnesty International: Iran: 'We are ordered to crush you': Expanding repression of dissent in Iran1. <http://www.amnesty.org/en/library/info/MDE13/002/2012/en>

Iran Human Rights: A Kurdish asylum seeker extradited from Norway to Iran is in danger of torture and ill-treatment at Tehran's Evin prison. <http://iranhr.net/spip.php?article2015>
SONJA EK, ANNE NIELSEN

Kronik, Politiken 17. juni 2013

Afghanistan – ude af syne, ude af sind?

Andrea Rømer

Afghanistan skal nu stå på egne ben, og vi har haft en helt forståelig diskussion i den danske offentlighed, om vores deltagelse i krigen har været ofrene værd.

Donoraftaler er indgået med den afghanske regering – hvad Danmark angår, har vi forpligtet os til godt og vel en halv milliard i årlig støtte i årene fremover. Og nu begynder diskussion om, hvor disse mange skattekrone vil blive kanaliseret hen – set i lyset af den omfattende korruption i landet ("Kaos i dansk antikorrupsionsprojekt" Politiken, 11. august). Men udelukkende negative meldinger og konstante beretninger i vores medier om den ødelæggende korruption kan meget vel skabe stor modstand mod fortsat støtte – hvilket, jeg mener, ville være en katastrofe for landet - derfor dette indlæg!

Støtten må fortsætte – og her vælger jeg at fæste lid til vores udviklingsminister, Friis Bach, der garanterer, at der vil blive holdt skarpt øje med og slået hårdt ned på enhver uregelmæssighed - for der er virkelig noget at bygge videre på i Afghanistan: Fra tiden før alle ulykkerne satte ind – den 40 år lange fredperiode fra 1933 til 1973 under Zahir Shahs styre – populært kaldet Afghanistans "guldalderperiode" – og så de sidste 10 års mange positive tiltag – på trods af alle de implicerede parters store ofre:

Afghanistan har i dag en forfatning, som, ubestrideligt, er den mest demokratiske i regionen. En forfatning med dybe rødder i den knap 50 år gamle forfatning af 1964, der, i princippet, gjorde landet til et konstitutionelt monarki. Og en forfatning, som i teorien garanterer overholdelsen af de universelle

menneskerettigheder, og som understreger ligheden for loven for begge køn (artikel 22 i den afghanske forfatning af 2004).

Og der er ytringsfrihed i Afghanistan – med en eksplosionsagtig udbygning af medieområdet som konsekvens. I dag har landet 53 fjernsynskanaler (regionalt, nationalt og internationalt). Der eksisterer 128 regionale og nationale radiostationer og 952 publikationer af forskellig art (dagblade, ugemagasiner, månedsmagasiner mm.).

En endnu større succes har vi inden for kommunikationsområdet, hvor det anslås, at omkring 15 millioner afghanere i dag har en mobiltelefon. Antallet af regelmæssige brugere af internet er anslået til 5 millioner. Og blogs og diskussionsfora er begyndt at se dagens lys. Som Zia Farhang understreger det i "Les Nouvelles d'Afghanistan" (nr.140): "I vores land er vi i dag vidne til en sand kulturel revolution, hvor folk følger med i, hvad der sker, diskuterer, argumenterer og kræver ændringer til det bedre. Det er noget helt nyt! Og det vil få umådeligt positive konsekvenser for vores lands fremtid!". Et eksempel: I april i år deltog en stor gruppe unge afghanske sportsfolk i et løb i Mazar-e-Sharif for at demonstrere mod landets ødelæggende korruption (Bulletin du CEREDAF – Centre d'Etudes et de Recherches Documentaires sur l'Afghanistan)

Og der er sket – og sker - en masse positivt på kvindefronten i Afghanistan, hvor en kvinde med talent, med støtte fra familien og med lovgivningen i ryggen kan nå selv de højeste poster. Her skal blot nævnes et par enkelte eksempler som den dygtige og modige Habiba Sarobi, guvernøren i den centrale Bamyian-provins – ikke alene den første kvindelige guvernør i den ene af landets 34 provinser, men også den længst siddende. Eller Sima Samar – lederen af Afghanistans uafhængige menneskerettighedskommission, uddannet læge og fra 2001 til 2003 sit lands første minister for kvindeanliggender. Sima Samar har for øvrigt besøgt Danmark i flere omgange – blandt andet i 2009 hvor hun modtog Politikens årlige frihedspris på 100.000 kr.

Og så er der 21-årige Niloofar Rahmani – der i maj i år blev den første kvindelige pilot i det afghanske luftvåben.

Tro ikke, at jeg ikke er fuldt ud klar over den store risiko, som disse modige og dygtige kvinder løber på det personlige plan – det er blot ikke emnet for mit indlæg!

Også på landets mange universiteter vinder kvinderne indpas – selv i de områder af Afghanistan,

hvor Taleban står stærkt – som i Nangahar provinsen i øst. På universitetet i hovedbyen Djalalabad udgør kvinderne 80 % af de lærerstuderende og 15% af de medicinstuderende - de to fakulteter som tiltrækker flest kvindelige studerende i Afghanistan.

Ved et besøg i landet i 2010 havde jeg den glæde at møde Zarghona, der netop da havde påbegyndt et medicinstudium ved universitetet i Herat. Da jeg besøgte hende igen sidste år på Den Danske Afghanistan Komité's kvindekollegium, fandt jeg hende fordybet i studiet af den kvindelige anatomi via nettet. Hun havde bestemt sig til at specialisere sig i kvindesygdomme og var mere indstillet end nogensinde på at færdiggøre sit lægestudium – for at hjælpe sine ringere stillede medsøstre og for at hjælpe sit land. Det var en dejlig oplevelse!

Jeg vil også nævne de mange kvinder, der er gået ind i politiet og de 30 kvindelige medlemmer af de afghanske specialstyrker, som for øjeblikket er under uddannelse på det militære træningscenter i Kabul. Der er stor kvindelig interesse for optagelse i specialstyrkerne, og som en af de "heldige" understreger: "Vi er ikke bange for at dø – vi er bange for at risikere at miste vores land!" ("Time" 5. august 2013).

Det er naturligvis i høj grad middelklassen i byerne, der nyder godt af udviklingen – men der er også positive tiltag for landbefolkningen – der udgør 80 % af befolkningen – selvom det går langsomt:

Der er sket store forbedringer inden for sundhedsområdet, og det anslås, at ca. 65 % af befolkningen i dag har adgang til en form for sundhedsydelse.

Og mange børn på landet – piger som drenge – går nu i skole – den være sig nok så primitiv som den i landsbyen Kariz Sultan: Et stort tæppe bredt ud under skærmende træer og som eneste pædagogiske hjælpemiddel en vakkelvorn tavle. Arbab'en (landsbylederen) fortæller os, at da han var dreng, var der ikke noget, der hed skolegang. Men nu har landsbyen fået en vandpumpe, og den har trukket en skolelærer til. Så nu lærer alle landsbyens børn – piger som drenge – at læse og skrive. Vandpumpen er for øvrigt et resultat af samarbejdet mellem Politiken og Den Danske Afghanistan Komité i 2009 om indsamlingen til rent vand.

Og så er der regeringssuccesen The National Solidarity Program. Et program sat i værk i 2003 af den tidligere finansminister Ashraf Ghani (præsidentkandidat i 2009) i samarbejde med daværende minister for Ministry of Rural Rehabilitation and Development (Ministeriet for Genopbygning og Udvikling på Landet) Hanif Atmar. Programmet finansieres af Verdens-

banken og en gruppe af donorlande – deriblandt Danmark - og skal hjælpe med til genopbygningen af landbosamfundene efter de mange års krig - gennem finansiering af udviklingsprojekter på landsbyplan: Ude i landsbyen vælges på helt demokratisk vis et Community Development Council (lokalråd) – med det formål at forhindre at blot de stærke og de dominerende familier bestemmer. Dette råd afgør gennem diskussion med landsbyens øvrige beboere, hvilket projekt der i første omgang skal sættes på til gavn for alle i landsbyen – det kan være indkøb og vedligeholdelse af en generator, opførelsen af et offentligt toilet eller istandsættelsen af en vandingskanal – op til et maximumbeløb af 20.000 dollars betalt af solidaritetsprogrammet. Op til 50 % af landsbysamfundene har indtil nu nydt godt af et sådant projekt og samarbejdet omkring det - og det er idéen, at programmet skal omfatte hele landet.

Det er et godt koncept – og det virker! Selvom der er mange bump på vejen.

Meningen med dette indlæg er ikke at ville male et skønmaleri af situationen i Afghanistan – den er yderst alvorlig! Jeg ønsker blot at skabe en modvægt til det udelukkende negative billede, som den danske befolkning præsenteres for gennem medierne – med de fatale konsekvenser det kan have for vores fortsatte støtte. Det kan ende med borgerkrig i landet efter 2014, men det kan også ende anderledes – hvis alle gode kræfter forenes. Alle som man taler med i Afghanistan, høj som lav, kvinde som mand, ønsker kun ét – fred!

Andrea Rømer er cand. mag. og medlem af bestyrelsen i DAC

Jeg har også den drøm at romakvinder i hjertet af vores samfund udfylder deres rolle som vogtere og forvaltere af vores kultur. At nægte dem den plads til frihed som de har ret til betyder at dømme vores folk til den mest ydmygende selvopgivelse. (Juan de Dios Ramírez-Heredia, jurist og næstformand for den spanske Romani union)

Uledsagede flygtningebørn

Af Tue Magnussen

Der er al mulig grund til at være opmærksom på udviklingen i og omkring flygtningebørns hjemsendelse til Afghanistan, som har udsigt til at blive den største landemodtager af dansk udviklingsbistand fremover.

Og dét trods den udbredte korrupsion og en - mildt sagt - uafklaret sikkerhedsmæssig situation.

Dagbladet Politiken kunne 1. august fortælle, hvordan Danmark i forbindelse med hjemsendelse af uledsagede afghanske børn, som forgæves har søgt asyl i Danmark, deltager i forhandlinger sammen med Sverige, Norge, Holland og Storbritannien om at realisere planer om at lave et modtagelsescenter i Kabul.

Modtagelsescenter i Kabul.

Der er al mulig grund til at advare mod disse planer og opfordre regeringen til ikke at deltage i sådanne forhandlinger.

Det er vigtigt at forstå den baggrund og den aktuelle situation, som ligger bag det voksende antal flygtninge fra Afghanistan.

Mange års krig og konflikt har skabt en situation, som tvinger mange afghanere på flugt. Selv om den aktuelle danske militære tilbagetrækning fra Afghanistan kunne give indtryk af, at den sikkerhedsmæssige situation er blevet afgørende forbedret, er intet – i virkelighedens verden - mere forkert.

Så sent som 31. juli kunne FNs organisation UNAMA på et pressemøde dokumentere, at der alene det

seneste halve år har været en 23% stigning i de civile ofre. Ikke færre end 1.319 dræbte og 2.533 sårede, med en stigende andel af kvinder og børn, er de seneste ofre for en krig, der har drevet mange på flugt.

Alene til Danmark er over 1.100 afghanske børn eller unge flygtet i de seneste 6 år. Men selv om der i konventionssammenhæng er tale om uledsagede børn, får de ikke nødvendigvis asyl eller opholdstilladelse.

På bosteder og asylcentre i Danmark sidder der derfor uledsagede flygtningebørn og venter. De er kommet til Danmark på flugt fra krig, men har fået afslag på asyl. Danmark har hidtil erkendt, at man ikke kan sende dem til Afghanistan. Alligevel forhandler man internationalt derom.

Hjemsendelse af uledsagede flygtningebørn er generelt en meget vidtrækkende beslutning, som der er al mulig grund til at være - mildt sagt - bekymret for og advare mod. Først og fremmest af hensyn til børnenes ve og vel – barnets tarv.

For det andet fordi man fra dansk side aldrig har haft en praksis for at undersøge, hvilken løsning der vil være den bedste for det enkelte barn, og for det tredje fordi man ej heller individuelt vurderer, hvad konsekvenserne af en hjemsendelse vil være.

Uledsagede flygtningebørn med afslag på asyl er ofte angste, fortvivlede og psykisk nedbrudte af de krigstraumer, som de har haft med i bagagen og af at sidde i venteposition på midlertidige opholdstilladelser.

Tidligere fik sådanne børn ophold med henblik på en permanent opholdstilladelse, men i 2011 ændrede man udlændingeloven og gjorde det muligt at give midlertidige opholdstilladelser til uledsagede flygtningebørn, der har fået afslag på asyl og ikke har familie eller et egnet modtagecenter i hjemlandet at vende tilbage til.

Barnets tarv med den aktuelle situation i Afghanistan er først og fremmest en vurdering af sikkerheden for de hjemsendte, som reelt er umulig at garantere.

Dels vil den afghanske regering ikke kunne, og skulle man alligevel vælge at udstede en garanti, viser praksis, at en garanti fra enten Karzai-regeringen i Kabul eller fra lokal-guvernører intet er værd. Den

afghanske regering har end ikke kontrol over landets fængsler.

Fra vestlig side har man betinget sig, at lejrene skal være sikre og overvågede, evt. af bevæbnet vagtværn. Men FN-rapporten kunne tillige fortælle, at ALP (Afghan Local Police), den særlige styrke af lokale vagtværn, kritiseres for overgreb på civile.

Antallet af ofre for vagtværnenes overgreb – i form af mord, tortur og voldtægt - er steget med mere end 60%.

Hjemsendelse af de afviste flygtningebørn vil tillige være konventionsstridig, fordi Danmark - med god grund og affødt af en tidligere dominerende, humanistisk tradition – gennem flere internationale menneskeretsaftaler har forpligtet sig til at overholde visse minimumsstandarder.

Det drejer sig om Flygtningekonventionen fra 1951, FNs konvention mod tortur fra 1987 samt især når det gælder de uledsagede mindreårige :Børnekonventionen.

Der er mange uafklarede spørgsmål, som man burde have svar på, inden man seriøst fra dansk side overvejer at udvise børn til Afghanistan. Allerede sidste år stillede Red Barnet 25 centrale spørgsmål, som fortsat er ubesvarede fra justitsminister Morten Bødskov (S).

Før man har givet svar, bør enhver plan om at hjemsende flygtningebørn fra Danmark til det krigshærgede Afghanistan stilles i bero, og Danmark bør på nuværende tidspunkt ikke at deltage i forhandlinger om oprettelse af modtagelsescentre i Afghanistan.

ASTA OLIVIA NØRGAARD SANVIG NORDENHOF

jeg vil tale om arbejde.

jeg vil tale om det billede der tegnes, af det menneske som villigt, med glæde, påtager sig arbejdet, som et forbilledligt menneske

jeg vil tale om judge bennet. en dommer fra iowa, som i en dokumentarfilm jeg så om the war on drugs, udtalte, om den dom han netop havde fældet: i did an injustice today

jeg undrer mig over hvorfor judge bennet ikke opsiges sit arbejde

jeg vil vide, ud fra hvilke præmisser det lader sig gøre for ham at sætte videreførelsen af embedet over sin etik

jeg tænker på vedkommende, måske en skiltemager, som udførte sin bestilling og skrev: no coloured allowed på en metalplade som skulle opstilles i sydafrika

jeg tænker på noget som i tilbageblik nærmest bliver en monstrøsitet

hvornår bogstaverne under processen med at udføre

skiltet blev fatale

jeg er usikker på, om det giver mening at foretage sådan et zoom, om det er et kuriøst perspektiv som kun lader sig gøre på grund af min afstand til hændelserne

at der på et tidspunkt kun stod n på det skilt, at der på et tidspunkt kun stod no

efter endt arbejde: no coloured allowed

nogen transporterede skiltet videre. et menneske bankede den pæl, skiltet er monteret på, ned i jorden. fataliteten som noget der stadigt indtræffer.

jeg vil tale om den skiltemager. om judge bennet.

om det billede jeg ser tegnet af medborgerskab, som lig med en ultimativ villighed, en parathed til at gøre hvad man bliver bedt om

jeg vil tale om udlændingestyrelsen

om den procedure der ligger til grund for om et menneske kan opnå asyl

proceduren baserer sig ofte på et skøn, fordi den der har søgt asyl sjældent er i besiddelse af dokumenter der kan bevise hendes eller hans udlægning af de hændelser der lå til grund for flugten

man skønner så om det menneske der har ansøgt om asyl fremstår troværdigt

man lægger vægt på konsistens. hvis asylansøgeren i den periode det tar at behandle vedkommendes sag, det kan vare år, giver varierende oplysninger om de hændelser, der ligger til grund for flugten, kan det modarbejde vedkommendes sag

jeg vil tale om hvor grænsen for villighed går.

jeg antager, at medlemmerne af udlændingestyrelsen bedriver en praksis mod bedre vidende.

at man ikke kan forvente sådan en form for konsistens af et menneske, navnlig ikke et menneske som er udsat for det varige pres sådan en ansøgelsesperiode må være. det antager jeg at de ved.

jeg vil tale om det portræt der tegnes af det menneske som ikke arbejder

det billede, der langsomt fremmanes, af den ikkearbejdende som et menneske uden moral

jeg vil tale om den mistænkeliggørelse der finder sted og dækker alle livets områder. den ikkearbejdendes samfundssind, madvaner, æstetik, uvilje til at rydde op i baghaven, evne til at opdrage børn

jeg vil holde hende ansvarlig, som i radioen paralleliserede det, at modtage offentlige forsørgelse og at være pædofil og sagde: det er mennesker uden for pædagogisk rækkevidde, de lever efter andre regler, for hendes udtalelse

jeg vil vide om hun med glæde indskriver sig i traditionen for at skandalisere en gruppe menneskers seksualitet som et led i en argumentation for at fratage dem rettigheder. jeg vil vide om hun forventer at det vil nedsætte mængden af incesttilfælde hvis man ophørte med at yde ikke-arbejdende livsunderhold. men jeg husker ikke hendes navn.

jeg vil tale om den førtidspensionist der fortalte om hvordan hun igen havde været tvunget til at forholde sig til en anonym anmeldelse til kommunen, denne gang fordi det fremgik på hendes blog at hun købte økologiske madvarer, en mistænksom borger kunne ikke forstå hvordan hun havde råd til det

jeg vil tale om, hvorfor det er legitimt at mene, at man skal straffes for ikke at arbejde

jeg vil vide, på hvilket grundlag man ser grund til at betragte det ikke at arbejde som en forbrydelse

jeg vil tale om den virksomhed, som ikke kun sker i embedets medfør, men som kan omfatte at varetage et embede. det daglige virke.

en totalt uophøjet form fordi det, at have et dagligt virke er et uundgåeligt resultat af at være til

jeg vil tale om den virksomhed af to årsager

jeg vil tale om den fordi den er fælles for alle

og fordi alle, i det altgennemgribende virke, modsat embedet der påstår et mellemlid, er identisk med det de gør

Oplæst i Deadline Sankt Hans aften i Deadline 2013 med tak fra redaktionen for gengivelsen.

Inhumane regler for humanitær opholdstilladelse

Kronikken, Kristeligt Dagblad, 2. august 2013

En gruppe læger har længe på baggrund af mange personlige erfaringer været bekymrede for retstilstanden vedrørende humanitært ophold i Danmark. de anerkender, at området for humanitært ophold fortsat skal være snævert, men det bør ikke få danskerne til at gå på kompromis med retssikkerheden eller med beskyttelsen af børnene, mener de

Retsgrundlaget for humanitært ophold findes i udlændingelovens paragraf 9b og administreres ud fra et såkaldt praksisnotat, senest revideret (strammet) i 2010.

For at kunne søge om humanitær opholdstilladelse i Danmark skal man dels være asylsøger eller afvist asylsøger, dels være i en situation, hvor væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for, at man tildeles opholdstilladelse. Folketinget har besluttet, at området for humanitært ophold er snævert, og det skal være undtagelsen, at der gives humanitær opholdstilladelse.

RefugeesWelcome ved Michala Clante Bendixen har for nylig udgivet en rapport *"Undtagelsens karakter – en rapport om humanitær opholdstilladelse"*, den første samlede gennemgang af emnet. Den bygger på mangeårig erfaring med at bistå afviste asylsøgere i at ansøge, og den dokumenterer, at det er et meget kompliceret område, der nok kan trænge til en gennemgang til værn for den enkeltes retssikkerhed, herunder skabe gennemsigtighed i den administrative praksis.

I lighed hermed fremgår det af regeringsgrundlaget fra november 2011, at reglerne for humanitært ophold skal underkastes en gennemgang, idet "særligt syge mennesker, som loven er tiltænkt, kan have svært ved at få humanitær opholdstilladelse".

Det fastslås, at børn på flugt er særligt sårbare og har i særlig grad krav på beskyttelse. Endvidere skal principperne for FN's konvention om barnets rettigheder efterleves bedre. Den administrative praksis skal være gennemsigtig og forudsigelig, ansøgere skal mødes med ordentlighed og respekt, og der skal værnes om den enkeltes retssikkerhed.

Vi (underskriverne) er enige i, at der er behov for at se kritisk både på bestemmelserne og forvaltningen af dem. Sådan som administrationen af ansøgninger om humanitært ophold ofte sker i praksis, er der tale om alvorlige retssikkerhedsmæssige problemer.

Den syge afviste asylsøger, som forsøger at få humanitært ophold, skal selv sørge for, at ansøgningen indeholder alle ønskede oplysninger. Ministeriet kræver svar fra en læge på 10-17 konkrete spørgsmål vedrørende diagnose, behandling og konsekvenser af en eventuel behandlingsafbrydelse, hvorefter en ikkelægekyndig sagsbehandler tager stilling til, om sygdommen er alvorlig nok til at udløse en humanitær opholdstilladelse.

Kun bestemte WHO-diagnosekoder (ICD-10) kan udløse bevilling af humanitært ophold, ikke saglige funktionsvurderinger. Hvis en asylsøger har flere sygdomme, bedømmes de hver for sig, ikke i en helhedsvurdering af tilstanden. Hvis ikke der er fyldestgørende erklæringer, kan sagen afgøres negativt, frem for at der indhentes de manglende oplysninger.

Lægeerklæringer er for asylsøgerens regning, men da denne gerne er helt ubemidlet, er han afhængig af hjælp fra ngo'er eller andre. Ofte påtager en speciallæge sig arbejdet af humanitære grunde.

I det seneste praksisnotat fra 2010 er yderligere anført "En erklæring fra en læge, hvori lægen har engageret sig personligt i sagen på en sådan måde, at der kan rejses tvivl om, hvorvidt erklæringen er udtryk for en uvildig bedømmelse af ansøgerens helbredstilstand, kan dog ikke lægges til grund."

Sagsbehandlingstiden er cirka syv måneder, så erklæringerne er ofte forældede, når sagen behandles, og asylsøgeren får besked om at fremskaffe en ny i løbet af 14 dage – igen for egen regning. Tidligere kunne man få humanitært ophold, hvis en nødvendig behandling ikke var tilgængelig i hjemlandet, hvad enten den ikke fandtes, eller den var uopnåelig i det konkrete tilfælde.

Ifølge den seneste stramning i 2010 er det nu kun et krav, at behandling findes, uanset om den i praksis er utilgængelig for den pågældende. Andre aspekter af behandlingen (terapiforløb) bliver slet ikke vurderet ved stillingtagen til, om en iværksat behandling kan fortsættes i hjemlandet. Det er justitsministeren, der har den afgørende myndighed, og der er ingen klageadgang. Sagerne behandles af Justitsministeriets embedsmænd uden lægefaglig ekspertise.

Vi har kendskab til mange tilfælde, hvor sagsbehandleren i Justitsministeriet efter vor mening

har en umulig opgave. Det fremgår af loven, at området er snævert, men det gør det ikke mindre betænkeligt at træffe afgørelserne på så uensartet et grundlag, som tilfældet er.

Adskillige, som efter gentagne afslag på ansøgning om humanitært ophold pludselig får det bevilget, får det, fordi det endelig er lykkedes at få sagen ordentligt belyst. I andre tilfælde har ventetiden været så belastende, at asylsøgeren er blevet så alvorligt syg, at han nu er omfattet af bestemmelserne.

Opholdstilladelsen er tidsbegrænset – et halvt, et helt eller højst to år. Derefter skal man søge på ny, inden tilladelsen udløber og igen vente længe på en afgørelse. Såfremt en psykisk lidelse er udløst af belastende forhold, især frygt for tvangshjemsendelse, er det svært at få den nødvendige ro og tryk til behandlingen. Hvis ydermere hele familiens opholdsgrundlag er, at moderen eller faderen er syg, er situationen fastlåst.

Et særligt område er børnenes forhold. Børn kan have meget alvorlige psykiske lidelser som følge af svære traumer, før, under og efter flugten, faktisk ofte efter mange års svært belastende ophold i asylcentre. Men på grund af de rigide voksendiagnostiske kriterier kan børns psykiske lidelser ikke udløse humanitært ophold. De har andre diagnoser end de voksenpsykiatriske og falder dermed uden for systemet.

Børn vurderes heller ikke selvstændigt for asylmotiv, som foruden alvorlig sygdom for eksempel kunne være risiko for tvangsomsikring ved tilbagevenden, men får opholdstilladelse eller afslag som direkte konsekvens af afgørelsen i forældrenes sag. Artikel 6 i Børnekonventionen kræver, at barnets overlevelse og udvikling sikres. Overvejelser herom indgår hverken i lovtæksten eller praksisnotater omkring humanitært ophold i Danmark.

I vores lægegruppe har vi længe på baggrund af mange personlige erfaringer været bekymrede for retstilstanden vedrørende humanitært ophold. Vi har en række forslag til den lovede revision af lov og administrativ praksis.

1) Der bør ved asylsøgerens ankomst foretages en grundig helbredsundersøgelse, så både alvorlig sygdom og følger af tortur kan opfanges og behandles.

2) De juridiske sagsbehandlere bør have lægekonsulentbistand til vurdering af ansøgningerne, helst i form af et lægefagligt råd med voksen-

og børnepsykiatrisk ekspertise. Det bør være lægeerklæringens kvalitet, vurderet af fagfolk, der skal være afgørende for, om den kan anvendes, ikke om sagsbehandleren mener, erklæringsudstederen har sympati for ansøgerens sag.

3) PTSD med svær funktionsnedsættelse, som nu anerkendes som arbejdsskade, bør kunne give humanitært ophold.

4) Vurderingen af, om en behandling kan opnås, bør igen være realistisk.

5) Lægeerklæringerne bør honoreres af det offentlige.

6) De i udlændingelovens paragraf 9 b, stk. 1 omtalte væsentlige hensyn af humanitær karakter bør igen indgå i vurderingen af ansøgningen.

Men vigtigst er børnenes forhold.

7) Børnekonventionens bestemmelse om, at børn har ret til at blive hørt, skal respekteres.

8) Børn skal have selvstændig ret til at søge humanitært ophold.

9) Familiens enhed skal respekteres.

10) Alle tilsagn/afslag på humanitært ophold til et familiemedlem skal indeholde en vurdering af børnenes forhold.

Vi anerkender, at området for humanitært ophold fortsat skal være snævert, men det bør ikke få os til at gå på kompromis med retssikkerheden eller med beskyttelsen af børnene.

Kronikken er skrevet af Inge Lyng, dr.med., tidligere overlæge i psykiatri, Vibeke og Per Husfeldt, speciallæger i almen medicin, Lene Lier, speciallæge i børnepsykiatri, Jørn Nerup, professor, dr.med., tidligere overlæge i intern medicin og Bente Rich, speciallæge i børnepsykiatri

Jeg har også en drøm om at de evindelige racister bliver dømt med den samme strenghed som ånden i de love de giver. Lad dem vide at deres forbrydelser ikke kan gå ustraffet hen. Og dommere må ikke glemme at "Uretfærdighed et sted er en trussel mod retfærdigheden overalt". Juan de Dios Ramírez-Heredia, næstformand for Spaniens Romani union, der citerer Martin Luther King.

Status quo for asylbørn i Danmark?

Bente Rich
Speciallæge i børne- og ungdomspsykiatri

Gennem mere end 10 år har asylbørn i Danmark påkaldt sig opmærksomhed, og ingen kan være uvidende om, at de har meget dårlige vilkår – ofte i årevis - for deres udvikling.

Rundt omkring i samfundet hører man om en form for diskussionstræthed, som fører til følgende udsagn: vi gider ikke høre mere om dem – eller: det er forældrenes skyld.

Der kan sikkert beskrives mange årsager dertil. En af dem er, at det fortsat er lykkedes at isolere disse børnefamilier fra samfundet, så kun ganske få borgere har en personlig relation til asylfamilier og dermed en faktisk viden om deres forhold.

En anden årsag er, at området er blevet "overpolitiseret", så diskussionen er kommet helt ud af kurs. Familierne opleves af mange som en trussel mod den eksisterende samfundsorden, og man har glemt, hvad flygtningebegrebet dækker.

UNHCR's direktør for Afdelingen for international beskyttelse, Ulrika Feller, udtalte i 2004, da asyldebatten blev tiltagende politiseret: "Flygtninge er mennesker, ikke statistik eller globale trends. Deres beskyttelse er en humanitær nødvendighed, ikke et politisk valg".

Mange havde forventet en afgørende forbedring i Danmark for asylbørns udviklingsmuligheder med tiltrædelsen af den nuværende regering, som i sit regeringsgrundlag skriver: "Børn på flugt er særligt sårbare og har i særlig grad krav på beskyttelse. Regeringen vil undersøge, om udlændingeloven på bedst mulig måde er i overensstemmelse med FN's konvention om barnets rettigheder, og hvilke

initiativer og ændringer, der evt. skal til, for at principperne i konventionen bedre efterleves i Danmark"

Regeringen har vedtaget en ny lov pr. 1.maj 2013 om betingelser for familiers udflytning fra asylcentre.

Selve lovforslaget omtaler kun kort børnenes skolegang, men ud fra Røde Kors' kommentarer til loven får man det indtryk, at børnene fortsat skal undervises i interne skoler. Netop asylbørnenes skolegang har været udsat for kritik fra FN-kommissionen, der hvert femte år "eksaminerer", om Danmark overholder Børnekonventionen. Man har understreget, at asylbørn har krav på en undervisning af samme kvalitet som andre børn i samfundet.

Hertil kommer den helt afgørende betydning, omgang med almindelige børn i samfundet vil få for asylbørnenes socialisering og almene udvikling.

Omkring børns udvikling – kognitivt og emotionelt - er det ikke nok at tale om, at man gør en forskel for børnene – en forskel i forhold til hvad? Børnene har ret til og et påtrængende behov for en børnehverdag, hvor de trives og udvikler sig i henhold til deres potentiale. For børn hænger helbred og udvikling uløseligt sammen, og det er helt afhængigt af børnenes hverdagsmiljø.

Man ved, at den bedste modvægt mod de stressende og traumatiserende asylforhold og ventetiden er, at børnene aflastes derfra ved at opholde sig i rehabiliterende rammer, som et almindeligt skoleliv udgør. I Sverige har man allerede før årtusindskiftet nedlagt asylcentre ud fra den erfaring, at folk tog skade af at leve der. Som en konsekvens går asylbørn i de almindelige svenske folkeskoler, som har påtaget sig at udvikle denne opgave, så der nu findes forskningsbaseret viden, man kan planlægge undervisningen ud fra. Vi kunne så let som – næsten – ingenting hente denne viden til Danmark og med hjælp fra Danmarks Pædagogiske Universitet implementere gode pædagogiske metoder til asylbørn i danske kommuneskoler. Naturligvis med den økonomiske støtte, der skal underbygge undervisningen. Herved kunne man langt om længe afslutte den ødelæggende sociale eksklusion, asylbørn har måttet lide under i Danmark.

Ovenfor henvises til FN's Børnekonvention. Visse politikere omtaler de internationale konventioner med en vis form for væmmelse, så man kan få indtryk af, at konventioner er en udefra kommende trussel mod det danske samfunds selvbestemmelse. Faktisk består konventionerne af fælles moralbestemmelser,

som man har fundet behov for til beskyttelse af de mest udsatte mennesker på tværs af kulturer og religioner.

Især FN's Børnekonvention har vundet gehør i et hidtil helt uset omfang, idet 193 lande har underskrevet den. Somalia og USA har med forskellige begrundelser ikke tilsluttet sig: Somalia har ikke nogen tilstrækkelig magtfuld regering endnu. – USA's officielle begrundelse er, at delstaterne har så stor selvbestemmelsesret, at det forhindrer ratificeringen. Men Danmark har tiltrådt konventionen. Dog forholder man sig meget fodslæbende over for det næste skridt: at inkorporere den i lovgivningen, som man har gjort i Norge for længst.

Implementeringen af asylbørns rettigheder vil naturligvis tage sig helt forskellig ud alt efter, om barnet befinder sig i en afrikansk flygtningelejr eller i Danmark som asylansøger. I første tilfælde kan man tale om "at gøre en forskel" i forhold til slet ingen indsats, mens man i Danmark skal basere omsorgen på samfundets almindelige standarder for børn.

Et vigtigt begreb i Børnekonventionen er "barnets bedste". Det fanger den overordnede hensigt, at vurderinger vedrørende et barn, uanset forum, skal foretages både ud fra barnets ret til respekt som et unikt individ og ud fra, at børn (netop fordi de er børn) er potentielt sårbare, hvilket medfører en udvidet ret til beskyttelse sammenlignet med voksne. Den svenske børnelæge Lars H. Gustafsson var med til at skrive konventionen, og han beskriver ideen om barnets bedste således: "Barnets bedste er som et stort fyrtårn med lang rækkevidde, hvor navigationen er afhængig af fartøjets aktuelle position og destination, ligesom vejrlig og søkortets udseende".- "Kun at pege på fyret giver ikke nogen besked om en mulig passage til sejladsen. Men fyrtårnet står der, og uden det bliver navigationen umulig"

Vi bør således glæde os over den hjælp, FN's Børnekonvention giver os og øve os i sejladsen på en meget mere diskussionsvillig og åben måde, end det politiske klima hidtil har tilladt.

Ved undersøgelsen af en gruppe asylbørn, som kolleger og jeg er kommet i kontakt med, har vi påvist, at børnene udvikler svære forstyrrelser, som har forskellig karakter ud fra barnets alder. Skolebørnene vil i undervisningen være præget af såkaldt eksekutive forstyrrelser som omfatter evnen til problemløsning, planlægning og evnen til at reagere hensigtsmæssigt i komplicerede situationer, hvor tidligt indlærte færdigheder skal udnyttes. Opmærksomhed og hukommelse indgår også blandt disse færdigheder, som børnene mangler. Asylbørn, som ikke har fået chancen for at indsamle almindelig erfaring, må give op over for simple opgaver og problemer og bliver derved reelt handicappede til at begå sig i samfundet

– hvad enten fremtiden ligger i Danmark eller i hjemlandet.

Der er således tale om på sigt invaliderende udviklingsforstyrrelser, som vi snarest bør sætte ind over for at afhjælpe og forebygge.

Et andet påtrængende tema for asylbørn er deres manglende juridiske stilling som et selvstændigt retssubjekt. De betragtes som vedhæng til forældrenes sag. Imidlertid kan nogle børn sagtens have et selvstændigt asylmotiv – og i andre tilfælde har et barn en viden, der kan underbygge familiens behov for beskyttelse. Dette kommer ikke frem, så længe børn ignoreres i sagsbehandlingen.

For alle interesserede er der således gode indgangsvinkler til at arbejde for en forbedring af asylbørns vilkår i Danmark. Heldigvis findes der mange engagerede mennesker, som ønsker at ændre forholdene. Men foreløbig har det holdt hårdt med at nå ud over rampen med budskaberne. Og et er sikkert: det haster!

Lad os endnu engang se på, om der findes nye veje, som ikke er afprøvet.

En refleksion over danskheden

Trine Lohse Røntorp, lærer

vornår kommer bladene igen? Spørgsmålet blev stillet i oktober måned for et par år siden af en elev i min internationale 8. klasse. Pigen på 14 år, som stillede spørgsmålet var pæredansk, og hendes dialekt var tydeligt jysk. Hun var imidlertid kommet til Danmark kort forinden og havde indtil da boet i flere forskellige lande senest seks år i en ørkenstat. Dermed havde hun ikke oplevet et dansk efterår. Hun havde kun været i landet til jul og om sommeren på besøg. Spørgsmålet var derfor helt legitimt, men jeg må indrømme, jeg et kort øjeblik blev voldsomt forstyrret af det. Alle ved da, hvornår bladene kommer igen! I løbet af de første måneder med denne nyoprettede internationale klasse, fik jeg flere af disse åbenbaringer fra mine søde, danske verdensborgere. Sjovt er det, at opleve et ungt menneske på 14 år stå med sne i hænderne for første gang, og høre udbruddet – det er vel nok koldt! Ja, det er sne, tænker man. Denne manglende viden om årstidernes skifte er et meget godt billede på, hvor lidt disse unge mennesker egentlig ved om deres danske herkomst. De kender ikke vores historie, vores samfundsstruktur, vores tv-programmer og kendte personligheder – de kender intet til vores litteratur og dagblade. Man kunne derfor fristes til at spørge, om de så er danske? Det korte svar på dette spørgsmål er et ja. Selvfølgelig er de danske. De er født af danske forældre, taler dansk og har dansk pas. Men hvad er det for kriterier, der skal opfyldes for at være dansk? Dette spørgsmål er straks mere komplekst.

Ser vi på indfødsretsprøven, som er den prøve, vi kræver nye danske statsborgere skal bestå, ville ikke én af de førnævnte unge bestå den. Alligevel er der sandsynligvis bred konsensus om, at de er danske. Min pointe er, det er rigtig svært at definere, hvad danskheden indbefatter, og hvori det fælles danske består. For giver det overhovedet mening at tale om det typisk danske i et komplekst multikulturelt samfund i en globaliseret verden? For at belyse dette må vi vende os mod kulturteorien, som opererer med to forskellige kulturbegreber; det beskrivende- og det komplekse kulturbegreb, og prøve at iagttage

danskheden fra en metaposition.

Hvis det typisk danske forstås ved fælles værdier, traditioner, tro, sprog og geografisk tilhørsforhold som en afgrænset størrelse, en pakke som videregives fra generation til generation, så giver det mening at henholde sig til et beskrivende kulturbegreb. Denne forståelse af danskheden forudsætter en nationalstat, hvor der tales fælles sprog, hvor man har samme tro og værdier. Lad os forudsætte, dette var tilfældet, så ville danskheden være defineret af folk bosiddende i Danmark, som taler dansk, som tilhører den lutheranske kirke, som fejrer samme højtider på samme måde, som har en fælles kulturel referenceramme. Der er en vis sandhed i at ovennævnte karakteristika er dominerende, men betyder det, at de, der ikke falder under denne paraply, ikke er danske? Kan man være dansk og samtidig ateist, jødisk eller muslimsk? Kan man være dansker uden at kende til vores lands historie og sprog – uden at spise frikadeller? Svaret er ja. Det kan man godt. Derfor er der også blandt kulturteoretikere efterhånden enighed om, at det beskrivende kulturbegreb ikke kan stå alene. Kultur er dynamisk, kultur må forstås som noget der forhandles mellem mennesker, så det giver mening i den kontekst, hvor den skal forstås. Det gælder også forståelsen af danskheden. Det komplekse kulturbegreb giver os et værktøj til at forstå, hvordan verden også kan se ud. Dette kulturbegreb er forankret i konstruktivismen, som forudsætter at vi forhandler og italesætter værdier og livsopfattelser. Det er i denne forhandling at ny viden og erkendelse skabes. Det er her min danskhed møder din. Givet er det, at der i samme sociokulturelle fællesskaber vil være en stor fælles forforståelse for det typisk danske, men bryder man disse cirkler og bevæger sig ud over disse, vil man ofte møde noget helt fremmed. Hvordan opleves danskheden af en ældre fisker fra Thyborøn sammenlignet med en ung fremadstormende karrierekvind fra Nordsjælland? De vil nok kunne blive enige om enkelte ting, men deres referencerammer og forforståelser ville være ekstremt forskellige. På samme måde vil vores nye medborgere af anden etnisk herkomst end dansk bidrage med deres optik på det danske. Med sig har de andre erfaringer, end dem vi lige umiddelbart kender, men har de dansk statsborgerskab må de også betragtes og behandles som fuldgældige danske borgere. Der vil blandt dem være værdier og begreber repræsenteret, jeg ikke nødvendigvis forstår, de vil måske endda provokere mig og min forståelse af verden, men det er kun i mødet med den andet, vi oplever egne værdier og inviteres til en dialog om andres. Det er med andre ord, ”den anden” opfattelse af danskhed, som er med til at definere og afgrænse min egen forståelse af

danskheden. Det er vigtigt at forstå, at dansk identitet ikke kun er noget, man definerer sig selv ved. Det er i høj grad også noget vi defineres ved af andre. I denne forbindelse vil jeg nævne en sjov lille anekdote om en af ovennævnte elever. Han var netop kommet til Danmark fra Iran og var søn af danske forældre af iransk oprindelse. I forbindelse med en frokost fortæller jeg ham meget pædagogisk, at flæskestegen er en typisk dansk ret, men at det jo er svinekød hans muslimske baggrund taget i betragtning. Han smiler stort til mig og svarer: "I know" og gafler herefter to stykker flæskesteg med svær op på sin tallerken! Så meget for min forforståelse af danskere af etnisk iransk oprindelse!

Er alt da principielt til forhandling? Skal vi i tolerancens og mangfoldighedens navn blindt acceptere og inkludere et hvilket som helst syn på danskhed? Nej, det mener jeg ikke. Vi er som samfund underlagt en lang række konventioner og

love, som vi er forpligtet til at overholde, det gælder eksempelvis FN's menneskerettighedskonvention. Mange af de pligter og rettigheder vi herigennem er sikret som borgere er måske nok universelle snarere end danske, men netop det gør, at der holdes øje med, om de nu også overholdes ikke bare i Danmark, men i verdenssamfundet. Det er netop aftaler, som er blevet forhandlet og som løbende italesættes og genforhandles. På denne måde sikres en kontinuerlig dialog om, hvad der gælder, og hvordan konventionen kan og skal forstås.

På samme måde må vi løbende forhandle om danskheden. Det betyder ikke, vi skal være enige om, hvad den indbefatter, men vi skal forstå, at de mange diskurser om danskhed, som vi konfronteres med må imødekommes med dialog - ikke afvisning. Kun på denne måde lærer vi at se og forstå ressourcerne i mangfoldigheden snarere end begrænsningen.

Meddelelse fra Asylret

Et solstrejf i mørket

En fantastisk nyhed som gør vennerne glade og regeringen ked af det: mens de nådesløse tvangsudvisninger fortsætter i uhyggeligt højt tempo er det lykkedes Asylret at trække i den modsatte retning: i løbet af de sidste 4-5 måneder er det lykkedes Asylret at få asyl og opholdstilladelse til ca. 30 mennesker fra Afghanistan, Iran og Irak. En familie havde tilbragt 13 år i Danmark som afviste asylsøgere.

Asylret plejer når en udvisning stoppes, en opholdstilladelse går igennem eller et menneske får asyl at dele vores glæde med folk, der har hjertet på rette sted. Men den lyseblå regering med dens uhyrlige justitsministerium i spidsen har sat alt ind på at sende de afviste asylansøgere HURTIGST MULIGT ud af landet. Asylret har derfor haft så travlt, at vi ikke har nået, at fortælle om de glædelige ting, der trods alt sker. Her følger lidt nærmere detaljer om de asylansøgere, som nu er reddet fra tvangsudvisning:

- En kurdisk familie (B) fra Irak bestående af en mor med 4 nu voksne børn har fået ophold efter 13 år i Danmark
- En iransk familie (S) med 2 børn har fået asyl efter 7 år i Danmark
- En iransk familie (R) med 2 børn har fået asyl efter 4 år i Danmark
- Et afghanske par (M) med 2 børn har fået asyl efter 3 års ophold i Danmark
- Familien H-S., et afghansk ægtepar med 2 børn, har fået ophold efter 3 år i Danmark
- Familien S., et afghansk ægtepar med 2 børn har fået ophold efter 3 år i Danmark
- Et afghanske par (M) med 2 børn har fået asyl efter 3 års ophold i Danmark
- En 18 årig ung mand fra Afghanistan har fået ophold efter 3 år i Danmark
- En 19 årig iraner har fået ophold efter 5 i Danmark
- S. en ung kvinde fra Afghanistan har fået ophold efter 4 år i Danmark
- En 30 årig iraner har fået asyl efter 6 års ophold i Danmark
- En 32 årig iraner har fået asyl efter 5 års ophold i Danmark
- En iransk far og hans unge søn har fået asyl efter 4 års ophold i Danmark.
- En 35 årig iraner har fået asyl efter 4 års ophold i Danmark

Det er med stor glæde, at Asylret sender denne meddelelse ud. Vi vil samtidig gerne takke alle som støtter op om vores frivillige arbejde for afviste asylansøgere og sammen med os kæmper for et Danmark med en anstændig udlændinge- og flygtningepolitik, som respekterer FN's konventioner i ånd og bogstav. Der er lang vej endnu. Asylrets mål er, at få ændret den nugældende asyl- og udlændinge politik og det vi vil blive ved med at slå for. Vi kæmper og kæmper og kæmper. Det er den eneste måde at man gøre en lille bitte forskel i asyl- og udlændingepolitikken fremover, mener Asylret.

Asylret, Juragruppen

UNITED konference i Litauen

Af Simone Mørkøv Ullerup, ungdomsmedlem

Hvad og hvor

Kulturel diversitet er baseret på ideen om, at kulturelle identiteter ikke bliver kasseret men derimod vedligeholdt og værdsat. Grundlaget for dette er, at hver kultur og race har ydet et væsentligt bidrag til samfundet. Dette var fokuspunktet i den konference jeg deltog i, nemlig Rethinking Diversity – challenges for equality in Europe and new responses i Litauen. I alt var vi omkring 80 deltagere, fra 30 forskellige lande spredt ud over Europa. Derudover var der også et par deltagende fra Afrika og Asien, som var bosat i europæiske byer. Jeg har altid holdt meget af at møde mennesker fra andre lande, så det var en fantastisk oplevelse at se et lokale fyldt med forskelligheder.

Programmet

Der var rigtig mange ting på agendaen, hvilket betød et tætpakket program fra morgen til aften. Konferencen var bygget op af paneldebatter, workshops, foredrag og ekskursioner. Vi fik besøg af nogle indflydelsesrige talere, som diskuterede alt fra diversitet til multiple diskrimination. Vi var også heldige at få en videochat med Jean-Claude Lazard fra Europarådet, hvor deltagerne frit kunne stille spørgsmål. Alle foredragende styrkede og motiverede os til at deltage i de forskellige workshops, som blev udbedt.

Hate crimes

Jeg havde valgt den arbejdsgruppe der omhandlede online *hate crimes*, for at få et bedre indblik i denne problematik. Denne workshop var bygget op omkring det forebyggende arbejde for at eliminere online *hate speech*. Vi drøftede blandt andet kampagnen *No Hate Speech Movement*, og diskuterede hvad

der er vigtigt for en kampagne at indeholde, og hvad der er knapt så vigtigt. Alle i gruppen var enige om, at det er budskabet, der er det vigtigste efterfulgt af troværdighed, data orienteret, og evnen til at relatere til emnet. Slutresultatet bestod af to forskellige kampagner, som skulle indeholde det vi mente ville gøre en kampagne succesfuld.

Living Library

På tredje dagen tog vi til Vilnius på en ekskursion for blandt andet at besøge lokale NGO'er, men også for at opleve 'Living Library' (levende bibliotek). Sidstnævnte var en meget interessant oplevelse, som mange kunne lære af. *Living Library* startede i 2007 i Litauen og er godkendt af Europarådet som en uformel måde at lære folk om menneskerettigheder på. Denne metode har til formål at fremme gensidig forståelse, tolerance og respekt for menneskerettigheder og frihedsrettigheder. I Litauen er der mangel på respekt for minoriteterne og kun lidt forståelse blandt de forskellige sociale grupper. Det som var så specielt ved dette nyskabende bibliotek var, at bøgerne var mennesker. Man fik en liste med forskellige personligheder, hvor man så skulle vælge hvilken historie man ville høre. Listen spændte vidt; alt fra flygtninge, tidligere fangere, homoseksuelle, blinde, og stofmisbrugere. Hver samtale varede 15 minutter, hvilket var nok til, at man kunne få en kort og interessant livshistorie fra vedkommende såvel som at skabe forståelse mellem begge parter. Litauens Nationale Institut for Social Integration mener, at dette er en holdbar løsning til at nedbryde fordomme og stereotyper.

Motivation

Hvis man virkelig brænder for noget, er det helt fantastisk at være i et lokale fyldt med folk som har de samme mål og ønsker om at diskrimination skal udryddes. Jeg mener, at man motiverer og påvirker hinanden positivt til at opnå bedre resultater. Det var således også interessant at lære om situationer i andre lande fra de andre konferencemedlemmer for at kunne sammenligne dem med situationen herhjemme. Racediskrimination, vold og fordomme er noget mange fra socialt udsatte grupper møder verden over, og vi var alle samlet i Litauen af en eneste grund: At bekæmpe dette problem.

Boganmeldelser

Bent Blüdnikow: *Min fars flugt. En personlig beretning om jødernes redning i oktober 1943*. People's Press, 2013.

Malene Fenger-Grøndahl

”Hvordan føles det ikke at drukne og få livet foræret, spørger du? Det bliver jo hurtigt så banalt, når store følelser skal udtrykkes, så lad mig sige, at gense mine forældre og senere få et liv med jazzplader, en hustru som jeg elsker, børn og børnebørn er en gave, som ikke blev andre forundt.” Med dette nøgterne, men alligevel rørende udsagn afslutter Bent Blüdnikow sin seneste bog *Min fars flugt* med undertitlen *En personlig beretning om jødernes redning i oktober 1943*. Bogen er, som titlen siger, en personlig beretning om jødernes redning i oktober 1943. Det er en historie, der allerede er fortalt mange gange og på mange måder. Men den er langt fra fortalt færdig. For hver eneste af de over 7000 danske jøder, der reddet livet ved at flygte til Sverige, har en individuel historie, som tilfører nuancer og detaljer til den ofte lidt klicheprægede fortælling om de humanistiske danskere, der reddede deres jødiske medborgere fra Holocaust, mens millioner af jøder i resten af Europa døde i gaskamre og på dødsmarker.

Benjamin og Europas historie

Den historie er mange af os vokset op med som en del af vores selvforståelse som danskere – og på samme måde er mange danskere med jødisk baggrund blevet flasket op med fortællingen om den mirakuløse redning. Bent Blüdnikow, hvis forældre var blandt de jøder, der flygtede til Sverige, er også vokset op med historien om redningen som den primære fortælling, mens jødernes europæiske skæbne var underligt fjern. Det er en af grundene til, at han har skrevet sin far, Benjamin Blüdnikows, flugthistorie. For at udvide fortællingen om redningen og sætte den ind i den sammenhæng, hvor forfatteren – efter min mening

med rette – mener, at den hører til: som en del af den europæiske historie, hvor nazisme, antisemitisme og racisme var og er en trussel, og hvor de enkelte landes politik ikke kan forstås individuelt og uafhængigt af de øvrige landes.

Et fint billedtæppe

Med udgangspunkt i sin fars – og den øvrige families – historie fremskriver Blüdnikow en betagende og veldokumenteret beretning om redningen i oktober 1943 – og den historie, der lå før og kom efter. En af bogens styrker er, at den med forfatterens far i centrum trækker disse tråde både bagud og fremad og samtidig væver et fint billedtæppe af personskæbner ved at inddrage de ni andre personer, der flygtede i samme båd som Blüdnikows far. Fortællingen baserer sig på interviews og historiske dokumenter af mange slags, og beretningen er både bevægende, rørende og skræmmende. Vi kommer tæt på det jødiske miljø i København og forstår også, hvordan mange af jøderne i lighed med mange andre danskere ikke kunne tro eller fatte omfanget af det, der foregik i resten af Europa. De værgede sig mod den barske sandhed, også efter flugten og hjemkomsten – ved ikke at tale om det, der var sket dem selv og deres slægtninge – eller om det, der var overgået jøder i resten af Europa.

Tre drukner, syv overlever

Af de ti, der flygtede i samme båd, overlever de syv, mens de øvrige druknede. De syv, der blev reddet, blev samlet op af en dansk skipper, der i første omgang sejlede dem tilbage til Danmark, hvor de var tæt på at blive taget af Gestapo. De undslap dog og kom kort efter til Sverige. Men slægtninge og venner endte i koncentrationslejre eller led efter krigen under traumer fra de skæbnesvangre flugtdage. Nogle begik selvmord; andre led i stilhed, mens andre igen kæmpede sig videre og klarede sig godt. Bent Blüdnikows far, Benjamin, hører til dem, der klarede sig godt. Men han talte ikke om oplevelserne under krigen – ikke før i slutningen af 1990'erne, da han blandt andet blev interviewet af Danmarks Radio og blev overrasket over, ”hvor stærkt minderne om flugten og min egen redning vendte tilbage”. I bagklogskabens klare lys siger han om den proces, historiefortællingen i det jødiske miljø og i Danmark er undergået siden 2. verdenskrig: ”Jeg tror, det spillede en vis rolle, at redningen i 1943 kom til at dominere fortællingen. Det blev en historie om danskernes indsats og vor egen redning, så omfanget af tragedien aldrig rigtig blev os begribelig. Først mange år senere blev holocaust en del af vor erkendelse og identitet.”

En stærk bastard af en bog

Denne erkendelse er næppe for alvor blevet

en del af den almindelig danskers identitet og historieforståelse, og blandt andet derfor er Blüdnikows bog en vigtig brik til arbejdet med at lægge det puslespil, som vores forståelse af historien udgør. Nogle vil sikkert mene, at Blüdnikow blander genrerne for meget og anklage ham for at have skabt en bastard af en bog, der på en gang er personlig skæbneberetning, familiekronike og kritisk historieskrivning. Jeg synes tværtimod, at bogens sammensatte natur og dens indignation og bid er dens styrke. Dermed ikke være sagt, at jeg på alle måder er enig med Blüdnikow i hans kritik af bl.a. Bo Lidegaards værk 'Landsmænd'. Men jeg er ikke i tvivl om, at Blüdnikows mindre nationale vinkel på stoffet er væsentlig.

Eksport forlængede krigen

Det gælder fx hans syn på den danske samarbejdspolitik, som vi efter Blüdnikows mening bør se i tættere sammenhæng med det øvrige Europas politik. At den danske regering samarbejde med tyskerne i et forsøg på at afbøde de værste slag fra Nazi-Tysklands krigsmaskine kan siges at være fornuftig politik, vurderer han. Men det var også en politik, som var medvirkende til, at danske virksomheder eksporterede i massevis til Nazi-Tyskland og – formodentlig – dermed forlængede krigen. På samme måde var redningen af de danske jøder et udtryk for en meget nationalt orienteret politik. Som Blüdnikow og andre historikere de seneste årtier har dokumenteret, kostede det adskillige udenlandske jøder livet, at den danske flygtningepolitik var lige så barsk som de fleste andre europæiske landes.

Delegater med tunnelsyn

Men ikke nok med det. Også to danske Røde Kors-delegaters besøg i juni 1944 Theresienstadt var formodentlig med til at gøre ondt værre for de ikke-danske jøder i lejren. Om dette besøg, hvor delegaterne blev udsat for massiv propaganda, skriver Blüdnikow: "Delegationen kom og lod sig overbevise. De danske delegater talte kort med danske fanger, mens man prøvede at signalere til dem og de andre i delegationen, at der var en anden sandhed. De hverken hørte eller så noget, og i sidste ende rejste delegationen hjem og berettede, at alt var i orden. Heinrich Himmler havde fået sin propagandasejr. De danske medlemmer af delegationen var ikke interesseret i at observere noget om de andre nationers jøder i lejren, men koncentrerede sig kun om de danske jøder, som havde det specielt godt. Da de kom hjem berettede de, at de danske jøder havde det godt. Det var en katastrofe for de andre jøder, og da delegationen var draget af sted, blev mange af dem sendt til den sikre død i Auschwitz. I 1944 kunne vigtig information om jøderne i Theresienstadt være gået videre til De Allierede, og have påvirket beslutningerne om at gøre noget for jøderne i Europa.

Men man gjorde intet fra dansk side." Med andre ord: De danske delegater havde tunnelsyn, og det var de næppe de eneste danskere, der havde.

Et blik på dagens politik

Blüdnikow underkender på ingen måde den indsats, både embedsmænd og især almindelige danske borgere gjorde for at redde de danske jøder. Men han insisterer på at tage det internationale perspektiv med, som gør historien mere grumset og mindre egnet til national selvros. Netop derfor bliver den mere troværdig og mere anvendelig også som en opfordring til at kigge kritisk på den danske udlændinge-, asyl- og udenrigspolitik i dag.

Vold skaber mange flere problemer, end den løser. (Juan de Dios Ramírez-Heredia, jurist, næstformand for den spanske romaunion.)

Marianne Olsen

Bo Lidegaard: *Landsmænd, De danske jøders flugt i oktober 1943.* Politikens forlag 2013.

Med sin bog *Landsmænd* føjer Bo Lidegaard et værk til mange bøger om emnet, et emne, der har fyldt mange hylder siden den næsten vellykkede flugt betød redning for 7.742 mennesker.

At det kunne lade sig gøre skyldes dels indstillingen hos hovedparten af danskerne, dels vel nok at Sverige ikke lå langt væk - og i særdeleshed at alle de flygtninge der kom, blev budt hjerteligt velkommen straks fra begyndelsen.

Landsmænd er en fremragende bog. Det der udmærker bogen frem for andre er dens enorme kildemateriale: vi følger enkelte familier gennem de fjorten dage fra søndag den 26. september 1943 til den 9. oktober, og vi får indblik i både politikeres og departementschefers overvejelser, vel at mærke samtidige overvejelser, hvad der angiveligt er meningen med Lidegaards arbejde. Eftertanken og hukommelsen kan nemlig farve fakta, men de følelser, ængstelser og det mod, der udtrykkes samtidig er en særlig gave til læseren, som efter læsningen næsten kan have den samme kvalitative overvejelse, som hvis man havde været med. Og for den nærværende anmelder, der var familiesammenført i Sverige, men for ung til at huske selv, springer navne op fra siderne, som jeg senere har hørt ved adskillige middagsborde i det lille hjem.

Titlen er sigende på flere måder. Den fortæller om

at det var danske jøder der blev reddet. Lidegaard skriver at det anslås at 1.376 af dem der flygtede, var tyske flygtninge, herunder statsløse jøder, en lidt ejendommelig tilføjelse, da jøderne i Tyskland alle havde mistet deres tyske statsborgerskab. Man kan håbe at der virkelig var så mange af dem der ikke var danske, da det dog er kendt - og en skamlet på de ansvarshavende, at man ikke ville modtage jøder der flygtede til Danmark, men at man i lighed med andre europæiske lande lukkede grænserne og derved blev ansvarlig for mange menneskers død, som kunne være blevet reddet.

Og Lidegaard tilføjer da også: Danmark genoptog i 1945 sin restriktive politik over for de statsløse, der var flygtet til landet i årene op til krigen, og først i marts 1946 ændredes kurs, så disse flygtninge nu fik 12 måneders opholds- og arbejdstilladelse. ”

Med alt det uvurderlige kildemateriale er det naturligvis nødvendigt at finde ud af hvordan sådan et værk skal begrænses. Det er forfatteren helt klar over, ligesom han er klar over tydeligt at skulle give udtryk for hvor grænserne går. Som fagmand har han været klar over, at hvordan han så ville bære sig ad, ville han blive kritiseret. I forbindelse med Folke Bernadotte og de hvide bussers rejse til Theresienstadt for der at hente fanger skriver han: Historien om denne anden redningsaktion falder dog uden for denne fortællings rammer.”

Bogen nævner lige Bulgarien som det andet europæiske land, der hjalp sine jøder. Men netop i vores sammenhæng som arbejder for lige værdighed for alle, er det et land, som er mindst lige så interessant som Danmark. I en udsendelse, vist i DR, citeres bulgarerne for at have en særlig mentalitet, fordi de er et multikulturelt samfund, hvor der i århundreder har levet armeniere, jøder, sigøjnere og bulgarer side om side, og de ved slet ikke hvad antisemitisme er. For bulgarerne ser det ud til at der ikke var noget jødespørgsmål'. Således nægtede kong Boris III at lade sine jødiske undersåtter deportere. De blev anbragt i arbejdslejre inden for landets grænser, hvor de spiste godt, havde det godt med deres fangevogtere og kunne besøge deres familier jævnlige. Bulgarien var da også det eneste land, der efter krigen havde flere jøder end før. Kongen døde kort efter at have forhandlet med Hitler; man mener at han blev forgiftet.

Det bør vel også her nævnes at den marokkanske konge, Muhamed V, i modsætning både til Frankrig med Vichy-lovene og de andre Nordafrikanske lande, åbent nægtede at prisgive sine jødiske undersåtter. Endelig er der heldigvis mange historier om at

alminnelige mennesker i andre europæiske lande skjulte og hjalp jøder, der jo ellers var jaget vildt.

På den anden side bør man, for retsindighedens skyld nævne den hjemlige antisemitisme, som er et faktum, dengang som nu. Lidegaard nævner det sådan lidt i forbifarten.

Et skræmmende eksempel er Jyllands-Postens leder kort efter Krystalnatten i 1938: "(...) "Naar man har fulgt Jødespørgsmaalet i Europa i Aartier, kan man til en vis Grad forstaa Tyskernes Animositet overfor Jøderne, ogsaa hvis man ser bort fra de Raceteorier, der betyder saa meget i den nationalsocialistiske Verdensopfattelse [...] Vi ved, at Titusinder af Jøder fordømmer de jødiske Forretningshajer, de jødiske Pornografispekulanter og de jødiske Terrorister. Men alligevel kan det ikke benægtes, at de Erfaringer, som Tyskerne som mange andre Fastlands-Folk har gjort med Hensyn til Jøderne, danner en vis Basis for deres Følelser. (...) Man kan indrømme Tyskland, at det har Ret til at skille sig af med sine Jøder. Men til gengæld kan man stille det Krav, at det sker paa anstændig Vis (...)"

Politiken har bragt en kronik af Bent Blüdnikow, som også har udgivet en bog i anledning af 70-året for flugten. Igen en historisk beretning, men ud fra faderens personlige fortælling. Den ser jeg frem

til at læse. Blüdnikow har udtalt sig negativt om Lidegaards indstilling. Men der mener jeg at han går galt i byen, for det er lige så vigtigt at få en helt nøgtern beskrivelse, som Lidegaards, som dog er stærkt empatisk. Der kan efter min mening ikke være tale om et enten eller, men de daværende kilder og de nuværende erindringer må kunne læses som kompletterende hinanden. Sådan vil jeg i hvert fald gå til det.

Der kunne skrives meget mere om dette store værk. Det tillader pladsen ikke. Så lad Landsmænd være varmt anbefalet som en læsning, der nu bringer os helt nær begivenhederne de forfærdende dage i 1943.

Jeg har også en drøm ligesom Martin Luther King: at mine børn kan leve i et land hvor de ikke bliver socialt dømt på grund af deres hudfarve eller deres forældres etniske baggrund, men på deres egen anseelse. (Juan de Dios Ramírez-Heredia, jurist, næstformand for den spanske romaunion.)

Bedsteforældrene står der stadig og vi råber hurra for dem igen og igen og igen ...

Asylbørn i Danmark: En barndom i undtagelsestilstand

Anmeldt af Anne Nielsen, næstformad *SOS mod Racisme*

Kathrine Vitus og Signe Smith Nielsen, red.
København, Hans Reitzels Forlag: 2011.

294 sider, pris: 298 kr (vejledende).

Bogen er en antologi med bidrag fra 22 forfattere, som rummer forskere, først og fremmest forskere og fagfolk, der har beskæftiget sig indgående med asylbørn i Danmark og med asylområdet i det hele taget. Asyldebatten har i Danmark først og fremmest været præget af en konflikt mellem en "Danmark for danskerne" tankegang og en tankegang der på den anden side bygger på respekt for menneskerettigheder og hvor asylansøgerne er defineret som medmennesker. Sagt på en anden måde: en konflikt mellem synspunktet: "vi er ved at blive løbet over ende af udlændinge og må forsvare og bevare Danmark, danskheden og det danske velfærdssamfund mod dem og deres uhyrlige værdier og skikke", over for: "en asylansøger i Danmark, der er flygtet fra forfølgelse i sit hjemland, skal have asyl i Danmark med al den støtte, vi kan give, for at han/hun og familien kan få et godt og sikkert liv her".

Spørgsmål om asylbørnene, der enten er medtaget eller er født i Danmark har været særligt følelsesladet: Asylbørn i familier har ikke en selvstændig ret til at søge asyl i Danmark, og har heller ikke indflydelse på, om de skal rejse ud, gå under jorden i Danmark eller i et andet land, eller vente i et endeløst antal år i asyllejre undergivet motivationsfremmende foranstaltninger i forsøget på at få dem til at rejse ud.

I denne debat har en række forskere og fagfolk

bidraget med at belyse og dokumentere forskellige sider af asylbørnenes forhold, såvel som de samfundsmæssige politikker der ligger til grund. Bogen er opdelt i 3 dele: leveforhold, konsekvenser og brydninger. Desuden er der fyldige noter og bilag med ordliste, litteratur, en gennemgang af udlændingeloven fra 1949-2008, og af asylpolitiske tiltag indtil 2010, samt statistik om asylsøgere i Danmark de seneste ca. 10 år.

Mange børn mister fortsat både deres barndom og en skoleuddannelse i asyllejrene. De mangler rettigheder: de har fx ikke ret til at bruge folkeskolen, som børn af andre udlændinge i Danmark har; og de har ikke ret til at bo uden for centrene. Nogle familier, der er hårdt ramt i lejrene, vil kunne få mulighed for at flytte ud, men det er ikke en ret, de har.

Børnene belastes de voldsomt af gentagne flytninger mellem asylcentre, uro og konflikter, spisning i cafeteriaer og af manglende muligheder. Livet på et asylcenter er i sig selv traumatiserende, og børnene udsættes for at overvære anholdelse af personer til tvangshjemsendelser — herunder måske deres fædre; psykisk syge asylansøgeres sammenbrud og evt. selvmordsforsøg, voldelige konflikter mellem desperate asylsøgere. Endelig ender forældrenes psykiske nedbrydning efter et langt udsigtsløst ophold ofte i psykisk sygdom, apati og manglende omsorgsevne for børnene.

Når forældre bliver i Danmark efter at have fået afslag på asyl frem for at rejse hjem, er det jo ikke for at genere deres børn. De gør det for at give børnene bedre chancer for at overleve her, end de formodes at ville have i hjemlandet. For dér frygter forældrene forfølgelse, fængsling, kidnapning, krig og død, og det kan være med rette. Og børn og forældre får svært ved at klare sig efter års nedbrydning i asylcentre, børnene ofte med ringe skolekunderskaber og med ringe kendskab til hjemlandets sprog og kultur.

I kapitlet om "Asylsøgende børns baggrund" dokumenteres det, at mange af børnenes forældre har oplevet vold og tortur før de kom til Danmark. 62% af børnene har mindst en forælder, der har været udsat for vold, og 37% mindst én forælder, der har været udsat for tortur; det er et minimumstal, for spørgsmålet er uoplyst for mange børn.

Signe Smith Nielsen, Marie Nørredam, Karen Louise Christiansen og Allan Krasnik har i kapitlet "Trivsel" beskrevet trivselen hos næsten alle – 95% af alle børn fra 4-16 år, der boede på centrene - i en periode i 2006. SDQ er et screeningsredskab for undersøgelse

af børn for psykiske symptomer, ressourcer og mistrivsel. Det blev besvaret af børn fra 11-16 år, og af lærer eller pædagog for hvert barn.

Ifølge lærerne/pædagogerne havde 35% af børnene tegn på en psykiatrisk lidelse, ifølge børnene selv var det 58%. Forskellen skyldes formentlig at børnene har mere kendskab til de indadvendte symptomer såsom angst og tristhed, end lærerne har. Til sammenligning har 7% børn i alderen 5-15 år i England vurderet med SDQ tegn på psykiatrisk sygdom ved lærerens vurdering og 10% efter egen vurdering.

Sammenlignede man symptomer og livskvalitet mellem asylbørn og danske børn var der også kæmpe forskelle: 44% af asylbørn fra 11-16 år mente, de havde et dårligt liv, mod 3% af danske børn i samme alder, og asylbørnene havde hyppigere ned danske børn jævnligt hovedpine, mavepine, ondt i ryggen og svimmelhed, og var hyppigere kedede af det, irritable eller i dårligt humør, nervøse og havde svært ved at falde i søvn.

I kapitlet: "Asylbørns psykiske lidelser" beskriver børnepsykiaterne Lene Lier, Peer Jansson og Bente Rich resultater af grundige undersøgelser af 31 asylbørn fra 17 familier, som var bekymrede for børnene.

De seks først undersøgte børn, som siden blev genundersøgt, havde svære børnepsykiatriske forstyrrelser, uden at have fået relevant børnepsykiatrisk behandling, og alle de 6 mødre havde alvorlige psykiatriske vanskeligheder. Efter at fem af familierne havde fået ophold og alle var blevet flyttet ud af centrene, gik 4 børn i specialklasse/skole og 2 børn gik i normalklasse med hver 15 timers støtteundervisning.

De 31 børn havde flyttet op til 17 gange i asylsystemet i Danmark, i gennemsnit mindst en gang om året. "Hver gang de måtte flytte, aktiveredes den oprindelige angst og sorg over tab af relationer – og hver gang understregedes og forstærkedes børnenes stress-strategier: at opgive – eller aldrig få opbygget – en tro på og forventninger til venskaber og relationer", kommenteres det i kapitlet.

Hvad angår langtidsfølger efter års ophold i asylcentre, er der lidt mere håb at spore i Edith Montgomery's kapitel: "Langtidsfølger" end i det foregående. Disse børn har typisk heller ikke siddet fast lige så mange år i asylsystemet (normalt max 4 år), som afviste børn i dag har siddet (op til 10-15 år).

Montgomery konkluderer: "Det er derfor nødvendigt at sætte ind med præventive indsatser umiddelbart efter barnets ankomst til Danmark., eksempelvis ved at sørge for gode boligforhold, stabil skolegang, og ved at hjælpe forældrene med at genetablere deres omsorgsevner. Det er også nødvendigt at være

opmærksom på, at en del asylsøgende børn kan have brug for ekstra støtte og professionel behandling pga. de oplevelser, de har haft, og deres sociale og familiemæssige forhold.

Undersøgelserne dokumenterer betydningen af, at børn så hurtigt som muligt efter ankomsten til Danmark tilbydes sikre, forudsigelige, sammenhængende og stabile livsbetingelser, inden for hvilke positive oplevelser kan fremme en sund udvikling. At leve i usikkerhed og med forældre, der bliver syge i venten på asyl, modvirker sund udvikling."

Ifølge Martin Lemberg-Pedersens "Perspektivering" lever asylbørnene et nøgent liv som bandlyste, retsløse undtagelser fra samfundet sammen med deres familier. En sårbar og ubeskyttet eksistens i magtesløshed, idet der dog er betydelige forskelle i graden af magtesløshed.

Der er masser af resultater og hårde facts, statistik og beskrivelser i antologien, men ofte siger børn og forældres egne udsagn mest:

"Det er helt anderledes at gå i folkeskole end at gå på asylskole. Der man snakker ikke grimt. Der man smider ikke med viskelæder. Der man siger ikke til læreren: "Kom nu, jeg har ventet i en time", det siger man ikke. Man står ikke i pausen på tavlen og skriver alle mulige grimme ord. Da jeg kom på asylskolen smed alle børnene med kopper(...). Går på toilet og alt muligt (...) Der er ikke nogen respekt. [Børnene] keder sig. Da jeg gik på en dansk skole var det noget helt andet. Der skulle vi jo rigtigt lære noget, og vi lyttede til lærerne. (Hafid, 17 år, som har gået både i Folkeskolen og på asylcenterskole under sit 8 år lange ophold på danske asylcentre).

"Vi har boet på seks forskellige centre i Danmark. Nogle centre er bedre end andre centre. Så nogle gange har det været godt at flytte fra et dårligt center. Men det er alligevel slemt, at man ikke kan bestemme selv, hvornår og hvordan man skal flytte. Flere gange kommer der bare en og banker på og siger: "I morgen kommer bussen og I skal flytte". Efter det, så bliver man bange, hver gang der kommer en og banker på." (Irakisk far til to, 33 år. I Danmark siden 2002).

Anmelderens kommentar i 2013:

Den nye asylpakke har fortsat givet nogle belastede børnefamilier ret til at bo udenfor centrene, hvor de dog stadig som udgangspunkt skal bruge asylcentrets daginstitution og skole, uanset om forældrene medvirker til "frivillig" tilbagesendelse eller ej. Kun få har hidtil villet medvirke til "frivillig" tilbagesendelse, og selv for disse få, vil det være yderst svært at skaffe arbejde på normale vilkår og bolig inden for kommunekvoterne for flygtninge uden for centrene. Politikerne har ikke leveret varen!

Børnenes og familiernes problemer er således forblevne uløste, trods en forskningsmæssig og faglig dokumentation for dens skadelige konsekvenser hos børnene. De er stadigvæk bandlyste retsløse undtagelser uden for det almindelige samfund, uden den ubekymrede barndom med liv, leg, læring og omsorg, som er andre børn til del. Forskellen nu er, at vi ikke kan sige: "Vi vidste det ikke". Vi har dokumentation for, at de bliver skadet af den tilværelse, vi byder dem. Og forældrene er stadig magtesløse!

To af de nævnte undersøgelser er der links til på www.sosmodracisme.dk øverst på subside: EU besøger danske asylcentre:

http://www.ugeskriftet.dk/portal/page/portal/LAEGERDK/UGESKRIFT_FOR_LAEGER/Artikelvisning?pUrl=/UGESKRIFT_FOR_LAEGER/TIDLIGERE_NUMRE/2007/UFL_EKCMA_2007_43/UFL_EKCMA_2007_43_52174

Og på engelsk i en uddybet version:
<http://www.biomedcentral.com/1471-2458/8/293>

[http://www.sosmodracisme.econtent.dk/?download=A-4 EN BØRNEPSYKIATRISK BØRNEPSYKOLOGISK UNDERSØGELSE AF 6 ASYLBØRN.pdf](http://www.sosmodracisme.econtent.dk/?download=A-4+EN+BØRNEPSYKIATRISK+BØRNEPSYKOLOGISK+UNDERSØGELSE+AF+6+ASYLBØRN.pdf)

SOS mod Racismes kasserer John Ukpo fejrede 25 års jubilæum på Frederiksberg Tekniske Gymnasium, her med barnebarnet Victoria (06.09.2013)

Den ny formand Jette Møller holdt tale på Christiansborgs Slotsplads 4 år efter kulminationen på folke drabet på civile tamiler i Sri Lanka (12.04.2013)

Anne Nielsen modtog *Et Anstændigt Danmarks* Brandbjergpris for sit arbejde mod diskrimination gennem ti år som formand for SOS mod Racisme

EGAM Seminar i Palermo

Af Simone Mørkøv Ullerup

Det var med stor spænding og interesse at jeg pakkede min kuffert for at tage til Palermo, Sicilien, for at deltage i EGAM og SOS Razzismo Italia seminar, hvor agendaen omhandlede immigrations problematikker i Europa. Den overordnede holdning under seminaret var at mere indvandring er nødvendigt i Europa, ikke kun fordi vi er nødt til at sikre en højere grad af sociale rettigheder, men også fordi det er en nødvendighed for demokrati og menneskerettigheder verden over.

Immigration i Sicilien

Seminaret fandt som sagt sted i Palermo på baggrund af øens mange diversiteter, kulturer og nationaliteter. Grundet Siciliens lange grænser, er det oftest ankomststedet for utallige immigranter og asylansøgere. Sicilien er også kendt som "Gateway to Europe". Alene i 2011 ankom ca. 60.000 immigranter til Sicilien (UNHCR). Ud fra disse oplysninger åbnede formanden fra SOS Razzismo sin tale ved at fortælle at Italien og resten af Europa skal involveres mere i immigrations problemstillinger, hvilket er en af grundene til dette seminar. Vi er nødt til at vende denne politiske kamp. Vi kæmper mod racistiske tendenser i hele Europa, hvor sociale rettigheder er essentielle for alle de mennesker der risikerer deres liv for at bosætte sig her. Når man kæmper for migration og immigration, kæmper vi for vækst i Europa og på internationalt plan for demokrati.

Dag 1

Den første hele dag af seminaret blev afholdt i et kulturcenter, hvor der var rig debat og interessante taler

og foredrag. En universitetsprofessor fortalte blandt andet om de mange love der omhandler flygtninge men som ikke udføres i praksis hvilket resulterer i, at mange bliver deporteret. Derudover risikerer de også at blive tilbageholdt på ulovlig vis af politiske grunde. Endvidere lagde Præsidenten af EGAM vægt på, at denne problematik er styret af ydre højre fløje, som mener at immigration bør reduceres. Dette skaber en hård og negativ tone omkring immigration. Alle dagens talere var med til at portrættere den vanskelige situationen i Sicilien såvel som i resten af Europa.

Dag 2

Anden dagen bestod af to ekskursioner til flygtningecentre, nemlig Hosting Centre for Asylum Seekers og Detention and Expulsion Centre, begge beliggende i Trapani. Det var første gang, at jeg besøgte asylcentre, og det er også en af de mest tankevækkende oplevelser jeg har haft længe. Det første center var åbent for asylansøgerne så de måtte gå ud og ind som de ville, hvilket var et tegn på frihed. Dette center var overfyldt med ca. 150 mennesker, som var nødsaget til at sove på gulvet i kantineområdet. Jeg måtte så erkende, at dette var et lille problem i forhold til det sidstnævnte center vi besøgte. Da dette var et lukket center, var det meget høj sikkerhed og vi blev mødt af 20 mænd i militær uniform, der skulle ledsage os. Et ord der beskriver dette center bedst er fængsel. Det består af seks store gule bure, som indeholder små rum med sovepladser i. Vi fik ikke lov til at komme inden for burene for at se leveforholdene, selvom mange af flygtningene bad os om at komme ind og se deres kummerlige levevilkår. Vores lille delegation måtte stå uden for det høje hegn og kommunikere med flygtningene. Det var tydeligt at se deres sorg og desperation, hovedsagligt fordi mange af dem ikke vidste hvorfor de var blevet placeret i dette center. Jeg snakkede med en nepalesisk mand, der fortalte at de fik sovemedicin fra lægen, så de kunne sove dagen væk, da der ikke var andet at fortage sig. Alt såsom bøger, aviser og tv måtte ikke medbringes eller anskaffes og de havde heller ikke ret til ugentlige telefonsamtaler.

"Fortress Europe"?

Mange af de asylansøgere jeg snakkede med, stak deres dokumenter ud gennem tremmerne og bad til at jeg så på deres sag og dermed hjalp dem med at komme ud derfra. Gentagne gange måtte jeg undskyldende forklare, at jeg hverken var advokat

eller jurist og derfor ikke i stand til at tage de enkelte sager op til revurdering. Derimod kunne jeg forklare, at målet med dette besøg var at vores delegation ville skabe opmærksomhed, når vi vendte tilbage til vores hjemland. Sammen vil vi dele vores historie og derudfra håbe at folk får øjnene op for de menneskerettigheder, der ikke bliver overholdt når det gælder flygtninge og asylansøgere. For jeg mener ikke at det gavner nogen at Europa symboliseres som et "fortress", et lukket og selvforsynende kontinent.

Halalfrikadeller med agurkesalat og nye danske kartofler

Et indlæg i agurketidens indvandrerdebat i 2013:

Her i bladet har vi ikke gjort det meget i madopskrifter. Men når statsministeren efter sommerferien siger hun godt kan forstå de danskere, der ikke vil spise halalkød, og hun er bekymret for, at vi mister det traditionelle danske -såsom frikadeller-, og når fødevareministeren vil føre værdidebat fra sit nye ministerium, må en halal-opskrift fra det danske fusionskøkken være på sin plads her. Frikadellerne er prøvespist af familien og fundet spiselige, de smagte af lidt mere end de traditionelle frikadeller af hakket kalv og flæsk.

Opskrift til 8 personer

Ingredienser:

Halal-frikadeller med kartofler og agurkesalat eller tsatsiki

1 kg hakket magert oksekød, fx ca. 3-7 % fra en Halalslagter

4 finthakkede løg

2 fed hvidløg

1 tsk stødt oregano

1 tsk stødt timian

1 tsk salt

1 drys peber

3 æg

8 spsk mel

ca. 6 dl skummetmælk el. anden væske

Alle ingredienser blandes sammen med en håndmixer, hold dog noget af mælken tilbage, til farsen får den rette konsistens. Farsen skal være glat og blød, men frikadellerne skal næsten kunne beholde formen på panden.

Formes med to skeer til små frikadeller, som steges i en lille smule hed olie på panden. Skru ned, når de er brunede på alle 3 sider og steg færdig ved svag varme, skær evt. en frikadelle igennem for at se om den er gennemstegt.

Server med agurkesalat og nye danske kartofler – gerne små kartofler, der ikke skal koges for længe, og evt. med syltede rødbeder.

Agurkesalat som vor mor lavede den:

1 stor agurk, skrælles, skæres i tynde skiver, lægges i en luge af lidt eddike, vand, sukker, salt og peber ca 10 min før servering.

Græsk agurkesalat: Tsatsiki.

Dressing af 2 dl koncentreret youghurt 2%, 1 tsk salt, peber og 4 pressede fed hvidløg.

2 agurker skrælles og rives derefter groft på rivejernet. Vandet knuges af, det hele blandes godt sammen og serveres i en glasskål

Arrangementer

Dansk asyl- og flygtningepolitik – kan vi være den bekendt?

Lørdag 23. november kl. 13.00 -17.00:

Debatmøde i Studenternes Hus, Ndr. Ringgade, Aarhus.

Panel:

Hans Gammeltoft Hansen – fhv. ombudsmand

Bente Rich - børnepsykiater

Kjeld Holm - biskop

Jørn Nerup – professor, BfA

Uddeling af Et anstændigt Danmarks årlige pris for en stor og varig indsats for flygtninge /asylansøgere i Danmark.

”Folkets Udlændingenævn”:

Præsentation af konkrete (afgjorte) cases til vurdering blandt deltagerne.

Pris for deltagelse: kr. 60 (dækker også kaffe, the, kage, frugt)

Kan betales forud til Sparekassen Kronjylland, Havndal Afd. 9317-00035 63898

Tilmelding til Kirsten Gjørup Hansen: 86475510/ 22162140.

Arrangører: Et anstændigt Danmark, SOS mod Racisme og Bedsteforældre for Asyl

Antiracistisk filmkavalkade i VerdensKulturCentret, Kbh N

Hen over efteråret vil SOS mod Racisme og VerdensKulturCentret stille skarpt på både den åbenlyse og den skjulte racisme med en række film, efterfulgt af debat.

GRATIS ADGANG

Filmene vises i lokale 305, 3. sal Nørre Allé 7, 2200 N.

Mandag 7. oktober kl 19.00: JUST THE WIND

// ROMA PRIDE

En helt almindelig dag i en roma-families liv i Ungarn udvikler sig til en nervepirrende, spændingsdirrende og subtil politisk fortælling, inspireret af virkelige hændelser.

Filmen varer 1,5 time.

Efter filmen vil der være oplæg og debat om romaers rettigheder. Arrangementet er en del af Roma Pride 2013.

Onsdag 23. oktober kl 19:00 VERDENS LYKKELIGSTE FOLK?

Nogle gange kan folk udefra nemmere se det, end os selv. Lena Sundström er journalist og frygter, at fremmedangst og fremmedhad i Danmark kan brede sig til Sverige. Derfor tager hun til Danmark for at udforske, hvordan og hvorfor den danske udlændingepolitik har ændret sig så negativt. *Filmen er produceret for Sveriges TV4 og er venligst stillet til rådighed for arrangementet.*

Onsdag 27. november kl 19.00 CRASH

Oscarvinder!

Crash er et drama om fordomme og racisme i Los Angeles. Filmen viser, hvordan fordomme og mistillid findes hos alle etniske grupper, og hvordan de kan føre til misforståelser, der kan have katastrofale konsekvenser.

Landsmøde i SOS mod Racisme

Lørdag 26. oktober kl. 11.00

Hos SOS mod Racisme
VerdensKulturCentret
Nørre Allé 7, 2. sal 2200 N

Dagsorden:

1. Valg af dirigent
2. Valg af referent
3. Godkendelse af dagsorden
4. Beretning fra Landsrådet og godkendelse
5. Politik og indsatsområder -
Diskussion efter oplæg v/Jette Møller
6. Regnskab for 2012 og godkendelse
7. Vedtagelse af fordelingsnøgle
8. Indkomne forslag
9. Valg af landsformand
10. Valg af næstformand
11. Valg af kasserer
12. Valg af landskontaktperson
13. Valg af revisor og revisorsuppleant
14. Eventuelt

Forslag til vedtægtsændringer og øvrige forslag mailles til sos@sosmodracisme.dk senest 18. oktober 2013

Krystalnatten

Den 9. november i år er det 75 år siden Krystalnatten i Tyskland i 1938, hvor nazisterne smadrede ruderne i jødiske butikker og overfaldt og fængslede jøder.

For at mindes dette og sige fra over for nye forfølgelser af mindretal, er der Krystalnats-demonstrationer og møder landet over, også i andre byer. Se senere på krystalnat.dk, facebook, sosmodracisme.dk, kultunaut.dk

SOS er medarrangør ved følgende:

København: Nytorv kl. 17.00 med taler og musik. Derefter fakkeltog til Grundtvigs Hus, Studiestræde 38, hvor vi fortsætter indendørs med taler og musik.

Talere bl.a.: Hans Goldstein, Holger Kallehauge, Lars Petersen, Ferrenz Orosz, Finn Schwartz

Svendborg: Torvet ved Møllegade kl. 12.30. Taler: Knud Lindholm Lau

Fredericia: Den mosaiske Begravelsesplads ved hjørnet af Slesvigsgade og Jyllandsgade. kl. 17.00. Fakkeltog gennem Skt. Michaelis Kirkegaard til Bülow's Plads.

Taler: Bodil Hindsholm Hansen

